

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1933 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει καὶ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.

ΕΒΔΕΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσει διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σέλλιντα 10.
Ἐξῆρνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1979

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐαυθόπουε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐβριχίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 15 Σεπτεμβρίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 42

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

» Μόνον ὁ πλοίαρχος, τοῦ ὁποίου
» εἶχα σώσει τὴν ζωὴν ὑπὸ τὰς γυν-
» στὰς σας περιστάσεις, καὶ ὁ ὁποῖος
» ἔγινε κατόπιν καὶ αὐτὸς σωτὴρ μου,
» ἐγνώριζεν εἰς ποῖον ἀκριβῶς μέρος
» τῆς γῆτινης σφαίρας εὐρισκόμεθα.
» Ἀλλὰ πρῶτος αὐτὸς μοὶ ἀπρότεινε
» γὰ φυλάξωμεν τὸ μυστικὸν δι' ἡ-
» μάς τοὺς δύο, καὶ οὕτως ἀπὸ κοι-
» νοῦ ἐλαμβάναμεν εἰς τὸ ἐ-
» ξῆς τὰ μέτρα μας. Ὅχι
» μόνον ἐφροντίσαμεν νὰ φή-
» σωμεν εἰς τὴν νῆσον τοὺς
» πλέον νοήμονας καὶ ἐπομέ-
» νως πλέον ἐπικινδύνους ναύ-
» τας, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐφθάσα-
» μεν εἰς τὸ Περού, ἀπελύσα-
» μεν τὸ ἐπιλοῖπον τοῦ πλη-
» ρώματος καὶ τὸ ζντικατέ-
» στήσαμεν με ἄνδρας νέους.
» Οὕτως ἐκεῖνοι τοὺς ὁ-
» ποίους ἐφέραμεν ὀπίσω εἰς
» τὴν Εὐρώπην, δὲν ἐγνώρι-
» ζαν καθέλου ἀπὸ ποῦ ἤρ-
» χόμεθα καὶ τί μάς εἶχε συμ-
» βεῖ. Ἐκεῖνοι δὲ τοὺς ὁποίους
» ἀφήσαμεν εἰς τὸ Περού,
» διασκορπιζόμενοι καὶ ὑφι-
» στάμενοι νέας περιπλανή-
» σεις καὶ περιπετείας, θὰ ἐ-
» λησμόνουν βεβαίως τὰς ἐξη-
» κριθευμένης λεπτομερείας ἐ-
» κείνης τὴν ὁποίαν ἠθέλα-
» μεν νὰ κρύψωμεν. Φόβος
» ἄλλωστε νὰ ἐπιστρέψουν εἰς
» τὴν Ἀγγλίαν δὲν ὀπῆρχε,
» ἀφοῦ ἐδῶ τοὺς ἀνέμενον ἡ
» τιμωρία τῆς ἀποστασίας των.
» Τοῦτο καὶ συνέβη, εἰς τρό-
» πον ὥστε ὁ πλοίαρχος καὶ
» ἐγὼ ἐμείναμεν μέχρι τέλους
» οἱ μόνον κάτοχοι τοῦ μυστι-
» κοῦ, οἱ μόνον ἑγγλ. ποῦ ἐ-

» γνωρίζαμεν τὸ γεωγραφικὸν μήκος
» καὶ πλάτος τῆς νήσου.
» Τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοίξεως εἶχαμεν
» προσεγγίσει εἰς τὸ Λουὼν, ἔπου ἐ-
» μείναμεν διὰ νὰ ὑδρευθῶμεν. Ἐκεῖ
» ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἀπέθανεν ἀπὸ
» κακοήθη πυρετὸν καὶ οὕτως ἀπέ-
» μείνα ὁ μόνος κύριος τοῦ μυστι-
» κοῦ μου.
» Ἡ ματαιοδοξία με παρέσυρε νὰ

» τὸ κοινοποιήσω ἐν μέρει, δημο-
» σιεύων διὰ τοῦ τύπου τὴν διήγησιν
» τοῦ ταξιδίου μου. Ἐφρόντισα ὅμως
» νὰ μὴ δώσω περὶ τῆς νήσου μου
» παρὰ ψευδεῖς ἢ ἀορίστους πληρο-
» φορίας. Ὅταν δὲ ἀπεφάσιμα νὰ
» ἐπιστρέψω πάλιν, ἔλαβα ὄλας τὰς
» ἀναγκαίας προφυλάξεις. Ὅχι μὴ-
» νον ἐξέλεξα ἕνα πρὸς ἕνα ὄλους
» τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματός μου
» ἀγραμμάτους καθολοκληρίαν καὶ
» ἀνικάνους διὰ πᾶν ἄλλο, ἐκτὸς τῶν
» ναυτικῶν χειρισμῶν, ἀλλὰ καὶ αὐ-
» τοὶ οἱ δύο ἀξιοματικοί, οἱ ὁποῖοι
» μοὶ ἐχρησίμευσαν ὡς ὀπο-
» πλοίαρχοι καὶ τοὺς ὁποίους
» σκοπίμως ἐζήτησα μεταξὺ
» τῶν ὀλιγώτερον ἀνεπτυγμέ-
» νων, προσελήφθησαν εἰς τὴν
» ὑπηρεσίαν μου ὑπὸ τοὺς ἐ-
» ξῆς δρους: Δὲν θὰ εἶχαν
» οὔτε χάρτας οὔτε ἄλλα ναυ-
» τικὰ ὄργανα, ἐπὶ τοῦ πλοίου
» δὲ δὲν θὰ ἔκαμναν ἄλλο,
» παρὰ νὰ ἐκτελοῦν τυφλῶς
» τὰς διαταγὰς μου. Ἐγὼ μὴ-
» νος θὰ προσδιώριζα τὴν
» γεωγραφικὴν θέσιν καθεκά-
» στην' ἐγὼ μόνος θὰ ἐσομ-
» βουλευόμην τοὺς πίνακας,
» κλεισμένους εἰς τὸν θάλαμόν
» μου. Ὁμοίως, ὁσάκις παρὶ-
» στατο ἀνάγκη, θὰ ὑπεδεί-
» κνυα τὴν μεταβολὴν τοῦ
» δρομολογίου, περιοριζόμε-
» νος νὰ σημειῶνω ἐπὶ τοῦ
» ἀνεμοδείκτου τὴν διεύθυν-
» σιν, τὴν ὁποίαν ἠθέλα νὰ-
» κολουθῆσωμεν' ἀλλ' οὐδέ-
» ποτε θὰ ἔλεγα τὸ ἀληθὲς
» τέρμα τοῦ ταξιδίου, οὔτε
» θὰ παρῆχα τὴν ἐλαχίστην
» ἐνδειξιν, ἡ ὁποία θὰ ἐδόνα-
» το νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βᾶσις
» ὀπολογισμοῦ εἰς τοὺς ὀπ-
» ἔμε ἄνδρας. Οὕτω, πλήρεις
» πεπειθῆσεως καὶ ὀποταγῆς,
» εἰς ἐμὲ, ἐταξείδευαν διὰ τῶν

*Κόθησαν γύρω σὸ μεγάλο τραπέζι, διπλα σὸ
σκελετό... (Σελ. 482, στ. Β').

» ὄκεανῶν ὡς τυφλοί, χωρὶς νὰ γνω-
» ρίσουν οὐτε ποῦ πηγαίνουν, οὔτε
» πῶθεν διέρχονται. Ἐπίτηδες ἤκο-
» λουθουμέν τὰς ὀλιγώτερον συχνά-
» ζομένης θάλασσης ὁδοῦς. Ὅποιος
» ἐταξείδευσε καὶ ἐγνώρισε τὴν ἀδια-
» φορίαν τῶν ναυτικῶν, οὗτος θὰ δυ-
» νηθῆ νὰ ἐννοήσῃ πόσον μοῦ ἦτο
» ἐνκόλον νὰ τοὺς ἀπατήσω.

» Μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τὸ νάπατήσω
» αὐτοὺς ὡς πρὸς τὴν ἀληθῆ διεύ-
» θυνσιν, τὴν ὁποίαν ἀκολουθήσαμεν,
» ἤθελον νάπατήσω ὁμοίως καὶ τὸν
» κόσμον. Ἐπλάσα φανταστικὰς πε-
» ριπέτειάς μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ
» κραιπλανήσω τὰς ἐρευνὰς καὶ τὰς
» ὑποθέσεις. Κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ
» διπλοῦ πόθου νάπασχολήσω μὲν
» τὴν προσοχὴν τῶν συγχρόνων μου,
» νὰ τοὺς ἀποκρούω ὅμως τὴν ἀλή-
»θειαν, παρενέδρακα μυρίας φαντα-
» στικὰς λεπτομερείας εἰς τὴν πραγ-
» ματικὴν βίαν τῶν γεγονότων. Σχε-
» δὸν ἐλόκληρον τὸ δεύτερον μέρος
» τῶν ἀπομνημονευμάτων μου εἶναι
» καθαρῶς πλάσμα τῆς φαντασίας
» μου. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ
» τὸν ὅποιον εἰ καλῦτεροι κριτικοὶ
» τὸ εἶρον τόσον κατώτερον τοῦ πρώ-
» του, ὅπου σχεδὸν ὅλα εἶναι ἀληθῆ.

» Ἐν τούτοις εἰς τὸ συνύψωμα
» τοῦτο τῶν ψευδολογιῶν ὑπάρχει καὶ
» ἓν μέρος ἀληθές: τὸ ἀφορῶν τὰ εἰς
» Ἀσίαν ταξιδία μου καὶ τὴν εἰς
» Ὑδρκὴν ἐπιστροφὴν μου τῷ 1705.
» Ἡμῖν τότε 72 ἐτῶν. Ἡμῖν πλοῦ-
» σιος καὶ πατὴρ τριῶν τέκνων, μιάς
» κόρης καὶ δύο υἱῶν. Μετὰ τόσον
» πολυκύμαντον ζωὴν δὲν ἔπρεπε βέ-
»βαια νὰ ἔχω ἄλλην φροντίδα, παρὰ
» πῶς νάπολαύσω ἐν εἰρήνῃ τὴν διὰ
» τῆς ἐργασίας ἀποκτηθεῖσαν ἀνά-
» παυσίν μου καὶ νὰ τελειώσω τὰς ἡ-
» μέρας μου εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐ-
» γεννήθην.

» Ἀλλὰ τὸ πάθος τῶν περιπλανη-
» σων καὶ τῶν ταξιδιῶν, τὸ ὅποιον
» μοὶ ἐστοίχισε τόσας φοβερὰς δοκι-
»μασίας, δὲν ἀπεσβέσθη τελείως ἐν-
» τὸς μου. Χάρης εἰς τὸν ἀνέκαθεν
» ἐνεργητικὸν βίον μου καὶ εἰς τὴν
» λιτὴν διαίτην μου, διετήρουν εὐρω-
» στίαν καὶ ρώμην ἔκτακτον διὰ τὴν
» ἡλικίαν μου. Δὲν αἰσθανόμουν ὅτι
» εἶμαι γέρον. Ἐνόμιζα τὸν ἑαυτὸν
» μου ἰκανὸν ἀκόμη διὰ τοὺς ἀγῶ-
» νας καὶ τοὺς κινδύνους, καὶ συχνά
» μοῦ συνέβαινε, ἀντὶ νάπολαμίδων
» τὰ θάλαττα τοῦ εἰρητικοῦ βίου,
» νάνατρέχω μετὰ ζωηροῦ πόθου εἰς
» τοὺς χρόνους τῶν μεγάλων συκι-
» νήσεων.

» Ἐπάλατα κατὰ τῶν κινδυνωδῶν
» τούτων ἀναμνήσεων καὶ περιωρι-
» ζόμην, ὅσον ἐδυνάμην, εἰς τὰ κα-

» θήκοντα τοῦ οἰκογενειάρχου, προ-
» σπαθῶν νὰ καταπνίγῃ τὸν πρῶς
» τὰς περιπλανήσεις ἐρωτικὸν μῦθον.

» Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν, αἱ δε-
» σμοὶ οἱ ὅποιοι μὲ συνέδεον πρὸς
» τὴν πατρίδα, ἐθραύσθησαν ἢ ἐχα-
» λαρῶθησαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.
» Πρὸ τοῦ τελευταίου μου ταξιδίου
» εἶχα χάσει τὴν ἀγαπημένην μου
» οὐζυγον. Εἰς τῶν υἱῶν μου εἶχαν
» ἀνχωρήσει ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ
» στρατοῦ τῆς ξηρᾶς διὰ τὰς δυτι-
» κὰς Ἰνδίας ὁ ἄλλος ἀπέθανεν ἀπὸ
» πανώλην ἐν Λονδίῳ, ὅπου εἰργά-
» ζετο ὡς ὑπάλληλος εἰς ἐμπορικὸν
» κατάστημα. Ἡ θυγάτηρ μου ὑπαν-
» δρεῦθῃ ἀρκετὰ μικρὰν τῆς Ὑδρ-
» κης. Καὶ πάλιν ἐδρέθη μόνος εἰς
» τὸν κόσμον καὶ ἐν τῇ ἀπομονώσει
» ὁ νοῦς μου ἐπέταξε μετὰ μεγαλυ-
» τέρου πόθου πρὸς τὴν τεχνητὴν ἐ-
» κείνην οἰκογένειαν, τὴν ὁποίαν εἰ-
» χα ἀφῆσει εἰς τὴν νῆσον μου.
» Πείθεταί κανεὶς ἐνκόλως ὅταν ἐπι-
» θυμῆ ἓνα πρᾶγμα. Οὕτω καὶ ἐγὼ
» δὲν ἐδράδυνα νὰ θεωρήσω ὡς κα-
» θήκον μου, καὶ μάλιστα ἐπέγινον,
» νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς «ἐπηκόους μου»
» ὡς ἀπεκάλουν ματαιοδόξως τοὺς
» ἀποίκους, τοὺς ὁποίους εἶχα ἐγ-
» καταστήσει ἐκεῖ.

» Ἐπώλησα λοιπὸν τὰ ὑπάρχον-
» τὰ μου, καὶ διὰ τῶν χρημάτων
» αὐτῶν ἠγόρασα βρίκιον, τὸ ὅποιον
» ἐφόρτωσα ἀπὸ ἐπιπλα, μαγειρικὰ
» σκεύη, γεωργικὰ ἐργαλεῖα καὶ γεν-
» νήματα. Συνεκρότησα τὸ πλῆρω-
» μὰ μου ὅπως καὶ κατὰ τὸ προη-
» γούμενον ταξίδιον, περιεβλήθην
» διὰ τοῦ αὐτοῦ μωστηρίου, καὶ τὴν
» 1ην Μαΐου 1716 ἀπέπλευσα. Τὴν
» ἐποχὴν ἐκείνην ἤμην πλέον τῶν
» ὀγδοήκοντα δύο ἐτῶν. Σεῖς οἱ ὁ-
» ποῖοι μὲ ἀναγινώσκετε καὶ κατα-
» δικάζετε τὴν ἀφροσύνην μου ἀ-
» κούσατε καὶ τὰς συνεπείας τῆς!

» Τὴν 9 Σεπτεμβρίου ἐφθασα ἀ-
» πέναντι τῆς νήσου μου καὶ τὴν ἐ-
» πιούσα ἀπεβιβάσθην ἐν μέσῳ τῆς
» εὐχαρίστου ἐκπλήξεως τῶν κατοί-
» κων. Οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἀναχω-
» ρήσεώς μου τοὺς ἐπισκέφθη κανεὶς
» ἤσαν μόνον καὶ ἐρημοὶ ἐν τῷ
» μέσῳ τοῦ Ὀκεανοῦ, ἀγνωσθεὶς
» δὲ παντελῶς τὴν ναυπηγικὴν, δὲν
» εἶχον σκεφθῆ ποτὲ νὰ ἐγκαταλεί-
» φουν τὸν τόπον τῆς ἐξορίας τῶν.

» Πολὺ ὀλίγοι μὲ ἀνεγνώρισαν,
» διότι ὅλοι σχεδὸν ἐκείνοι, οἱ ὁ-
» ποῖοι μὲ εἶδαν κατὰ τὸ τελευταῖον
» μου ταξίδιον, εἶχαν ἀποθάνει.
» Ἀλλ' ὅλοι εἶχαν ἀκούσει νὰ γίνε-
» ται λόγος περὶ ἐμοῦ καὶ κατ' ἄρ-
» χας μὲ ἐξεδήλωσαν ἀληθῆ σεβα-
» σμόν. Ὁ σεβασμὸς οὗτος μετεβλή-

» θη σχεδὸν εἰς λατρείαν, ὅταν ἐξῆ-
» γαγον ἐκ τοῦ πλοίου καὶ διένειμα
» τὰ πλοῦτη τὰ ὅποια ἔφερα. Δυσ-
» τυχῶς ὅμως ἐγένετο μετ' ὀλίγων
» ὅτι αὐτὲ εὐκρινῆ οὔτε βαθέα ἦ-
» σαν τὰ αἰσθήματα ταῦτα.

» Ἀλλ' ἄς διηγηθῶμεν τὰ γεγο-
» νότα μετὰ τὴν σειρὰν τῶν. Ὁ πλη-
» θυσμὸς τῆς νήσου ἀνῆρχετο τὴν
» ἐποχὴν ἐκείνην εἰς 136 άτομα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΣ ΠΕΘΑΝΕ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΛΓΑ

[Στὸ βιβλίον τῆς κυρίας Ἰουλίας Καραίου
«Ὀλγα ἡ Βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων»
ποῦ σὰς μίλησε γι' αὐτὸ τὸ παρασμένο
φυλλάδιον ὁ κ. Φαίδων, περιγράφεται καὶ ὁ
θάνατός τῆς. Τὴν περιγραφή κάνει ὁ υἱὸς
ὁ πρίγκιπας Νικόλαος, τρίτοτοκος γιὸς τῆς
Βασίλισσας Ὀλγας, ὅ ἓνα μεγάλο γράμμα
ποῦ ἐστειλε ἀπὸ τῆ Φλωρεντία στὴ συγγρα-
φέα τοῦ βιβλίου, ἰδιαιτέρη γραμματεία τῆς,
ἀγαπημένη ἀπ' αὐτὴν καὶ ἀπ' ὅλη τὴ Β.
Οἰκογένεια. Ἡ Βασίλισσα Ὀλγα, ἐξόρι-
στη, εἶχε καταλήξει, ὅταν ἀπὸ πολλὰς
περιπλανήσεις, στὴ Φλωρεντία, στὴ «Βίβ-
λα Ἀναστασία» τοῦ ὁστερότακου γιου τῆς
πογκίπια Χριστόφορου. Ἐκεῖ πέθανε στὴς
19 Ἰουνίου 1926, σὲ ἡλικία 75 ἐτῶν. Κι'
ἴσθι πῶς περιγράφει τὸν θάνατον, τὸν ἀνά-
δυνα, τὸν ὄρατον θάνατον τῆς Ἁγίας Γουναί-
κας ὁ πρίγκιπας Νικόλαος. — Σ. τ. Δ.]

«... Τὴν Πέμπτην ὁ Χριστόφο-
ρος ἐτηλεγράφησεν εἰς τὸν ἀδελφόν
μου Γεώργιον, ὅτι ἡ πάθησις τοῦ
στομάχου τὴν ἐξησθένησε πολὺ, ἀλλ'
ὅτι ὁ ἱατρὸς δὲν ἀντελαμβάνετο ἀμε-
σον κίνδυνον. Ἐγὼ ἤμην πρὸ μίας
μόνον ἡμέρας εἰς Bagnoles πρὸς
θεραπείαν τοῦ ποδός μου: ἐκεῖ ἔμα-
θα τὴν πρώτην εἰδησιν καὶ φαντα-
σθήτε τὴν ἀνησυχίαν μου. Τὴν Πέμ-
πτην ὁ ἱατρὸς βλέπων, ὅτι λόγῳ τῆς
στομαχικῆς διαταράξεως αἱ δυνάμεις
τῆς ὑπεχώρου, τῆς ἔκαμα μίαν ἐ-
νεσιν καμφορᾶς καὶ ἔτεραν τεχνητοῦ
ὄρου: ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ ἀντίδρα-
σις ὑπῆρξεν ἀσθενής: τότε ἀνταλήφθη
ὁ ἱατρὸς, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἠδύνατο
νὰ παραταθῆ πλέον ἐπὶ πολὺ. Ὁ
Χριστόφορος ἀμέσως εἰδοποίησε τὸν
Ἰερθε, ὅστις καὶ ἀφίκετο πάραυτα.

Ὁ Ἰερθεὺς—πολὺ συμπληρωτικὸς ἄν-
θρωπος—τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἠ-
ρώτησεν, ἐὰν ἐπεθύμει νὰ μεταλάβῃ
τῶν Ἀρχόντων Μωστηρίων. Ἡ χρυ-
σὴ μας Μητέρα δὲν ἐνόησε τὴν ἐρώ-
τησιν, διότι εὗρισκετο σχεδὸν εἰς κωι-
ματώδη κατάστασιν. Ἐν τούτοις ἄμα
ἐπανέλαθεν ὁ Ἰερθεὺς τὴν ἐρώτησιν
τοῦ μετὰ τὴν ἐντονωτέραν, ἔγινε κα-
ταληπτὸς καὶ ἡ Μητέρα μου ἐψιθύ-
ρισε τὴν λέξιν «θέλω» ρωσιστί. Ἀ-
φοῦ ἔλαβε τὴν Ἁγίαν Μετάληψιν,
παρηκολούθησε μὲ προσοχὴν καὶ μὲ
μεγάλην κατάνυξιν τὰς προσευχὰς
καὶ ἰκεσίας τοῦ Ἰερθεῦς. Ἀμα ἐφθα-

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ ΚΑΜΗΛΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'

Ὁ Κασσέμ, φιλήσυχος καὶ εἰρηνόφιλος, δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ
τὶς γκρίνιες καὶ τοὺς καυγάδες. Ἐπειτα λυπόταν καὶ τὴν Γκιμέλα, ποῦ ἡ
φαντασία τῆς κινδύνευε νὰ τὴν καταστρέψῃ.

—Ἐλα τώρα, εἶπε μὲ συμβιβαστικὸν τόνο, πᾶρ' τὸ ἀπόφαση, Γκιμέ-
λα. Δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσο δύσκολο. Σὲ καλομεταχειρίζονται, σὲ καλοτρέ-
φουν, σέ...

—Μὲ καλοτρέφουν; τὸν ἔκοψε ἡ νέα καμήλα μὲ θυμὸ. Ἔστω, μὰ
τί σημαίνει; Ἐγὼ προτιμῶ τὸ τσαντήρι στὴν ἐρημο, ὅπου δὲν ἐτρώγα
παρὰ μιά χούφτα κριθᾶρι καὶ δὲν ἐπινα παρὰ μιά γουλιὰ νερό—δὲν βρι-
σκοῦταν κι' αὐτὸ, γιατί ἡ δαση δὲν ἦταν πάντα κοντὰ—παρὰ ὅλη αὐτὴ
τὴν καλοπέραση, ποῦ τὴν πληρώνω μὲ τόσους ἐξευτελισμούς, μὲ τέτοια τα-
πεινώση!

—Πρόσεξε, Γκιμέλα, μὴν πέσης χειρότερα! Γιατί τί νομίζεις; Ὁ
ἀφέντης μας, ἄμα ἀπελιπσθῆ ἀπ' τὸν κακὸ σου χαρακτήρα, ἄμα ἰδῆ πῶς
εἶσαι ἀδιόρθωτη, θὰ σὲ πουλήσῃ στὰ παραβάνια. Κι' ἐκεῖ νὰ ἰδῆς τί θὰ
πῆ φτώχεια καὶ κακομοιριά! Φορωμένη ὡς ἐκεῖ—πάνω, θὰ γονατίξῃς ἀπ'

σεν εἰς τὸ «Πάτερ ἡμῶν...» ἤθελε
νὰ κἀμῃ τὸν σταυρὸν τῆς ἀλλ' ἤτο
τοιαυτὴ ἡ ἀδυναμία τῆς, ὥστε ἠγα-
κάσθη ὁ Χριστόφορος νὰ τῆς πιάσῃ
τὸ χέρι καὶ νὰ τὴν βοηθήσῃ. Κατό-
πιν αὐτοῦ αἱ δυνάμεις τῆς ἤρχισαν
ταχέως νὰ ἐνδίδουν. Ὁ Χριστόφορος
εἶχε περάσει τὸν βραχίονά του ἀπὸ
πίσω ἀπὸ τοὺς ὄμους τῆς καὶ τὴν
ὑπεβάσταξε. Καὶ ἔτσι, χωρὶς κανένα
πόνον, χωρὶς ἐνόχλησιν ἢ αγωνίαν
καμῖαν, ἔσβυσε σὺν μίᾳ ὥραϊα
λαμπάδα εἰκονίσματος! καὶ ἔτσι ἐ-
τελείωσε γλυκὰ, γλυκὰ, μὲ τὸ ἀγα-
πημένο τῆς κεφάλι ἀκουμβισμένο
στον ὦμον τοῦ Χριστοφόρου... Ὁ
ραιότερον καὶ γλυκύτερον θάνατον
δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τῆς γῆχετο
κανεὶς! Ἐγὼ ἔτρεμα πάντοτε μήπως
βασανισθῆ ὅπως ἐδασανίσθησαν ἐπὶ
τόσα ἔτη ἀμφότεροι οἱ γονεῖς τῆς,
καὶ πάντοτε παρακαλοῦσα τὸν Θεόν
νὰ τὴν πᾶρῃ πλησίον του, χωρὶς νὰ
τὴν ἀφήσῃ νὰ βασανισθῆ καὶ νὰ τα-
λαιπωρηθῆ.

Ἐγὼ εὐσπλαγχνὸς καὶ ἐλεήμων ἐ-
φάνη ὁ καλὸς Θεὸς! Ἀπέθανεν ὡς
ἀγία, ὅπως ὑπῆρξε καθ' ὅλον τῆς
τὸν βίον!

Ἡ φρικτὴ εἰδησίς μὲ εὗρεν εἰς τὸ
Bagnoles, ὅπου ἤμην ὀλομόνυχος.
Ἐφυγα τὸ ταχύτερον καὶ τὸ βράδυ
ἤμην εἰς τὸ Παρίσι. Τὴν ἐπομένην
δὲ π. μ. ἀνεχώρησα μὲ τὴν οὐζυγόν
μου διὰ τὴν Ρώμην. Ὅταν ἐφθασα
εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου,
εἶχον ἤδη τοποθετήσῃ τὴν χρυσὴν
μας Μητέρα ἐντὸς τοῦ φερέτρου εἰς
τὸ μέσον τῆς τραπεζαρίας, ἡ ὁποία
ἦτο ἐλόκληρος στολισμένη μὲ μόνον
ἀσπρα ἀνθή. Ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι
εὗρισκετο ἐνώπιον Ἁγίας καὶ ἐν αὐτῇ
τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ! Εἶναι ἀδύνατον νὰ σὰς δώ-
σω μίαν ἰδέαν τῆς γαλήνης τῆς φυ-
χικῆς, τῆς ὠραιότητος καὶ τῆς χα-
ρᾶς, ποῦ ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὸ
ἀγαπημένο τῆς πρόσωπον! Ἄγία
πραγματικὴ μὲ λευκὴν περιβολήν.
Ὅπως ἔζησεν, οὕτω καὶ ἀπέθανεν,
σωστῆ Ἁγία! Ὀλον τῆς τὸν βίον
προτοιμάζετο διὰ τὴν στιγμὴν αὐ-
τὴν, ἡ ὁποία πράγματι ὑπῆρξε δι'
αὐτὴν ὁ στέφανος τῆς ζωῆς, διότι
ὑπῆρξε μέχρι θανάτου πιστὴ εἰς τὰ
διδάγματα τῆς θρησκείας μας. Τώρα
εἶναι εὐτυχής!... πολὺ εὐτυχέστερα
ἀπὸ ἡμᾶς!

Ἀυτὴ ἡ σκέψις πρέπει νὰ σὰς πα-
ρηγορήσῃ καὶ νὰ σὰς ἐνισχύσῃ, ὅπως
παρηγορεῖ καὶ ἐνισχύει ἡμᾶς! Αὐτὴ
ἤθελα νὰ τὰ ξεύρετε, διὰ νὰ συμπε-
ρισθῆτε τὴν παρηγορίαν, τὴν ὁποίαν
αἰσθανόμεθα καὶ ἡμεῖς.
» Ὁ Θεὸς μαζὶ σας. — Νικόλαος».

τὸ βάρος καὶ θᾶσαι ὑποχρεωμένη νὰ περπατᾶς δάκρυες ὄρες. Καὶ τὸ χει-
ρότερο γιὰ μιά περὶφραγὴν μετὰ ὅ ὅταν καὶ σένα, εἶναι ποῦ, ὅταν θὰ πέ-
φτης ἀποσταμένη, θὰ σὲ σηκώνουν μὲ τὸ καμισί. Θὰ τρώς τῆς χρονιάς
σου—ἐννοῦ ξύλο! γιατί τὸ φαί σου θάναι πολὺ-πολὺ μετρημένο. Ἐνα
κομμάτι ζυμαρὶ θὰ σοῦ βάζουν σὸ στόμα, νὰ τὸ μασᾶς καὶ νὰ γελάς
τὴν πεῖνα σου καὶ τὴ δίψα σου—καὶ δρόμο!

—Μὰ εἰμ' ἐγὼ καμήλα γιὰ παραβάνι, ἐγὼ; ἔκαμα ἡ Γκιμέλα.
—Ἀκουσε, φίλη μου. Αὐτὰ δὲν σοῦ τὰ λέω γιὰ νὰ σὲ λυπήσω, ἀλ-
λὰ γιὰ νὰ σὲ κάνω νὰ πάρῃς τὰ μέτρα σου, γιὰ τὸ καλὸ σου. Ἐγὼ ποῦ
σοῦ μιλῶ, ἔκαμα σὸ στρατὸ καὶ ἔξω τί θὰ πῆ ὑπακοὴ καὶ πειθαρχία.
Ἐσένα, ἂν γελόντιαν καμμιὰ φορὰ νὰ σὲ πάρουν σὸ στρατὸ, οἱ Σπαχί-
δες θὰ σὲ πετοῦσαν μὲ τίς κλωστῆς. Γι' αὐτὸ σοῦ λέω: Γκιμέλα, ἀλλάξε
τρόπο καὶ συμπεριφορὰ, ὄχι μόνον σὲ μᾶς, ποῦ τὸ κάτω-κάτω εἴμαστε συν-
τρόφοι καὶ συνάδελφοι, παρὰ προπάντων στὴ μικρὴ μας κυρία καὶ στοὺς
ὑπηρέτες ποῦ μᾶς περιποιῶνται.

—Χάνεις τὰ λόγια σου καὶ τὸν καιρὸ σου, Κασσέμ. Γκιμέλα μὲ λέν
ἐμένα Ποτὲ δὲν θὰ ὑποταχθῶ μὲ τὴ θέλησή μου στὴ μικρὴ αὐτὴ Ρούμια
ποῦ τὴ λατρεύετε ὅλοι σας, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω γιὰ ποῖο λόγο. Αὐτὰ ποῦ θέ-
λουν ἐδῶ ἀπὸ μένα, μ' ἐξευτελλίζουν, μὲ ταπεινώνουν. Μὲ λέν Γκιμέλα κι'
εἶμαι μετὰ ὁ. Τὸ καταλάβατε;

—Καλὰ, καλὰ, τὸ καταλάβαμε. Νὰ ἰδοῦμε ὅμως ποῖος θὰ γυτᾶ ἔ-
στερα τὸ κεφάλι του.

—Ἐγὼ ὄχι βέβαια!

(Τὸ τέλος σὸ ἐρχόμενο)

ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Σ' ένα έρημο νησί της Μεσογείου ζούσαν αποτραβηγμένοι απ' τον κόσμο τρεις άνθρωποι. Ένας γέρος, σοφός, που τον έλεγαν Πρόσπερο, ή πεντάμορφη κόρη του, ή Μιράντα κι' ο διηρέτης τους ο Κάλιμπαν. Μαζί με τους τρεις αυτούς ανθρώπους έμενε εκεί κ' ένα Πνεύμα, ο "Αριελ, που όηηρετούσε τον σφύ. Ο "Αριελ αγαπούσε πολύ τον κύριό του, γιατί κάποτε, όταν ήταν φυλακισμένος σ' ένα πειλο, ο Πρόσπερος που ήξερε τα μυστικά πολλών μυστηρίων, τον είχε βγάλει απ' αυτή την περιεργη φυλακή, όπου τον είχε κλείσει μιά στρίγγλα, ή Συκόραξ, με τα μαγικά της, κάτοικος κάποτε αυτού του νησιού. Γ'ής Συκόραξ αυτής γίδς ήταν ο Κάλιμπαν, ένα πλάσμα άφάνταστα άσχημο.

Μιά μέρα ή Μιράντα κοιτάζοντας την άγρια τρικυμομένη θάλασσα διέκρινε ένα πλεούμενο, που πάλευε άπελπισμένα με το φοβερό στοιχειό. "Επειδή ήξερε πως ο πατέρας της γνώριζε μυστικά μάγια, που μπορούσαν να πάψουν την τρικυμία, τον παρακάλεσε να γαληνέψη τη θάλασσα και να σώση τους δύστυχους ναυτες. Μά αυτός της άπάντησε πως ο ίδιος την είχε προκαλέσει και καθήσυχασε τους φόβους της λέγοντας της πως δε θα πνιγόταν κανείς. "Η ιστορία που της διηγήθηκε τότε ήταν σ' αλήθεια πολύ παράξενη:

— Δώδεκα χρόνια πέρασαν, άρχισε, από τότε που έγιό ημουν ο Δούκας του Μιλάνου. Δέν φρόντιζα διόλου ούτε για πλούτη, ούτε για δύναμη, ούτε για δόξα. "Η μόνη μου χαρά ήταν το κοριτσάκι μου και τα βιβλία μου. Γι' αυτό τη διοίκηση του κράτους την άφισα στον άδελφό μου, στο θεο σου τον "Αντώνιο. Αδός όμως, που δε μου έμοιαζε καθόλου, λαίμαργος για δύναμη, ήθελε το Δουκάτο μου για τον έαυτό του. Πήγε λοιπόν στον βασιλιά της Νεάπολης—παλιόν έχθρό μου—και του υποσχέθηκε πως αν τον βοηθούσε να το πάρη, θα είχε πλούσια άμοιβή. Αδός δέχτηκε. Και μιά νύχτα μάς έπιασαν και τους δύο, σένα και μέ, μάς έβαλαν μέσα σ' ένα παλιοκάραβο, που μετα βίας έπλεε, και μάς έφεραν στο πέλαγο. Εότυχώς ένας καλός φίλος φρόντισε να μη λείψουν απ' το πλοίο τα χρειώδη και, το σπουδαιότερο απ' όλα, τα πολυαγαπημένα μου βιβλία, που τόσο μάς άνακούφιζαν από τότε, που το πα-

λιοκάραβο μας άραξε σ' αυτό το άκατοικητο νησί. Τώρα όμως ή τύχη άρχισε να μάς χαμογελά. Χάρης στη σοφία που άπόκτησα μελετώντας τα βιβλία μου, οι παλαιοί μου έχθροι θα παραδοθούν σε λίγο στα χέρια μου: αυτή τη στιγμή είναι όλοι μέσα σ' αυτό το άνεμόδαρτο καράδι.

"Ενώ ακόμα ο Πρόσπερος μιλούσε στη Μιράντα, ο "Αριελ είχε γίνει άόρατος—γιατί, βέβαια, μπορούσε να κάμη ό,τι κάνουν τα Πνεύματα.— "Εβγαλε τότε το πλοίο στην άκραγιαλιά, πιά γλήγορα άφ' ό,τι πενήντα ναύτες θα έδδγαναν' κι' έφερε το πλήρωμα στην ξηρά. "Επειτα, έξακολουθώντας να μένη άόρατος, πήρε το Φερδινάνδο, το γιό του βασιλιά της Νεάπολης και τον ώδήγησε στο μέρος που βρισκόταν ο Πρόσπερος με τη Μιράντα—πως το κατάφερε; άγνωστο· με τρόπο γνωστό μόνο στα Πνεύματα.

Με την πρώτη ματιά ή Μιράντα συμπάθησε τον πρίγκιπα, μα κι' αυτός δέν έμεινε άουγκίνητος απ' την όμορφιά της. "Ο Πρόσπερος το κατάλαβε και χάρηκε θέλοντας όμως να δοκιμάση τον δεύτερο προσποικήτη πως τον πήρε για κατάσκοπο.

Σ' άλλο μέρος του νησιού ο βασιλιάς της Νεάπολης με τη συνοδεία του έπειτα απ' τη διάσωσή τους, κοιμόταν, ενώ ο άδελφός του βασιλιά Σεβαστιανός κι' ο "Αντώνιος, έ ξυπνοι, έσχεδιάζαν να τον σκοτώσουν, για να γίνουν αυτοί κύριοι του βασιλείου του, όταν θα γύριζαν στην "Ιταλία. Μά λογάριαζαν χωρίς τον ξενοδόχο, κι' ο ξενοδόχος ήταν ο "Αριελ, που τον είχε στείλει ο σοφός του κύριος να φυλάγη τον βασιλιά. Το ζωηρό, μα συγχρόνως κι' άόρατο Πνεύμα, τραγουδούσε σ' αυτή του Γοντζάλο, του γηραιού, πιστού άκόλουθου του βασιλιά, που ήταν αδός που είχε δώσει κρυφά στον Πρόσπερο τα βιβλία του και τ' άλλα χρήσιμα πράγματα, όταν τον άφιναν στη διάκριση της θάλασσας. Κι' αυτό ήταν το τραγούδι που τραγουδούσε:

«Ενώ σεϊς κοιμάστε έδω άμέρι-»
 «μνοι, μιά συνομοσία έτοιμάζεται»
 «έναντίον σας. "Αν αγαπάς τη ζωή,»
 «ξύπνα άμέσως και προφυλάξου.»
 «Ξύπνα! Ξύπνα!»

Ξύπνησε τότε ο Γοντζάλος, ξύπνησε κι' ο βασιλιάς, κι' αποφάσισαν να γυρέψουν τον Φερδινάνδο, που τόσο άπρόοπτα είχε εξαφανιστεί. "Ετσι και τα σχέδια του Σεβαστιανού και του "Αντωνίου ματαιώθηκαν. Τότε το Πνεύμα πήγε τη συνοδεία σε μιά σπηλιά, που είχε απ' έξω χαραγμένο άπ' τον Πρόσπερο ένα μαγικό κύκλο.

"Όλοι στάθηκαν εκεί τους κρατούσε ο κύκλος με τη μαγική του δύναμη. Και τότε παρουσιάστηκε ο Πρόσπερος, ντυμένος τα πλούσια φορέματα που είχε φέρει μαζί του απ' το Μιλάνο. Οι παλαιοί έχθροι του βρέθηκαν σ' άμηχανία: ήταν ο ίδιος ο Πρόσπερος ή ή σκιά του; Αδός όμως τους διηγήθηκε την παράξενη ιστορία του βεβαιώνοντας τους πως τους είχε έλους συγχωρήσει κι' έτσι πείστηκαν.

"Ο βασιλιάς της Νεάπολης έιπε τότε στον Πρόσπερο πως είχε χάσει το γιό του στο νησί κι' ο Πρόσπερος χαμογελώντας του έιπε πως κι' αυτός είχε χάσει την κόρη του. Κι' άδηγώντας τη συντροφιά μέσα στη σπηλιά, τους έδειξε τον Φερδινάνδο και τη Μιράντα, που παίζανε μαζί χαρούμενοι σκάκι.

Τόσο εύχαριστημένος ήταν ο Πρόσπερος απ' τις όηηρεσίες που του είχε προσφέρει ο "Αριελ, που άφησε το πιστό Πνεύμα ελεύθερο, πριν ξεκινήσουν για το Μιλάνο, όπου θα γίνονταν οι εότυχισμένοι γάμοι του πρίγκιπα Φερδινάνδου και της πεντάμορφης Μιράντας.

(J. A. Hammerton)

(Μετφρ.) ΚΩΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΙΟΣ

ΛΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΛΕΠΟΥΡΕΣ

Μιά φορά, ένας πλούσιος Τουρκός Μπέης, που ήταν άρρωστος βαριά, φώναζε το γιό του, νέο καμιά είκοσιπενταριά χρονών, και του άφισε πολλές συμβουλές και παραγγελίες. Μέσα σ' αυτές, οι πιο σπουδαίες ήταν: «Ποτέ να μη μένη χωρίς έργασία. Να γυρεύη πάντοτε το δικιο του και να μην άφήνη κανέναν άλλον να του το καταπατήση, μα όταν δέν θα είχε δικιο, να το άναγνωρίζη και να το δίνη σ' εκείνον που το είχε».

"Ακόμη του έπρόσθεσε, να μην κάνη καμιά έμπορικη δουλειά πριν πάρει τη γνώμη του "Εβραίου Σαμουήλ, που κι' ο ίδιος για να τον έχη χρόνια συμβουλάτορα, βγήκε πάντοτε ώφελημένος.

Δυό μήνες ύστερα από το θάνατο του γέρο-Μπέη, ο γιός του, άφου πήρε την κληρονομιά του πατέρα του, είδε πως ένα μεγάλο μέρος της ήταν μετρητά.

Σκέφθηκε τότε, πως για να βρισκεται σε δουλειά και να τα άδείηση, έπρεπε να τα έμπορευθη, και τί έμποριο να έκανε, πήγε, σύμφωνα με την παραγγελία του πατέρα του, να

πάρη τη γνώμη του "Εβραίου Σαμουήλ.

"Ο "Εβραίος μπρός στο συμφέρον του δε λογάριασε φιλία παρά κοίταξε μόνο να ώφεληθη από την περίπτωση και φόρτωσε στο νέο Μπέη μιά μεγάλη αποθήκη γεμάτη άλεπουρές για ένα γρόσι τη μιά, λέγοντάς του, πως μέσα σε δυό βδομάδες θα του τις γύρουν να τις πουλήση δυό γρόσια τη μιά, κι' έτσι θα έκέρδιζε το ένα άλλο ένα.

Πέρασαν από τότε πολλές βδομάδες, μα κανένας δέν πήγε ν' αγοράση ούτε μιά άλεπουρά, και ο Σαμουήλ στο άναμεταξύ, από φόβο για ό,τι είχε κάνει, χάθηκε από την Πόλη.

"Ο Μπέης στενοχωρέθηκε πολύ γι' αυτό το πάθημά του, κι' έκανε λόγο στο γιό του Βεζύρη που ήταν φίλος του.

Το Βεζυρόπουλο το έιπε στον πατέρα του, κι' εκείνος στο Σουλτάνο.

"Ο Σουλτάνος θυώσε, γιατί ένας παληο-Γιαούνης—("Εβραίος) ξεγέλασε έτσι έναν Μπέη που τον έμπιστεύτηκε, και έβγαλε φερμάνι:=(διάταγμα) ό,τι, την Παρασκευή που θα πήγαινε στο προσκύνημα, να βρεθούν έξω από το Τζαμί για να τον όποδεχθούν όλοι οι "Εβραίοι που μένανε στην Πόλη και να έχουν κρεμασμένη στα φέσια τους από μιά ά-

λεπουρά. "Όποιος δέν θα βρισκόταν εκεί, ή θα πήγαινε χωρίς την άλεπουρά θα φυλακίζότανε ένα χρόνο.

"Επειτα από αυτό το φερμάνι, οι "Εβραίοι έτρεξαν πατείς με πατώ σε στην αποθήκη του Μπέη και άγόρασαν τις άλεπουρές από δυό γρόσια τη μιά· μα εκείνες ήταν τόσο πολλές, που έμειναν άπουλητες οι μισές.

"Ο Σουλτάνος, σαν ρώτησε και έμαθε το τί έγινε, έβγαλε νέο φερμάνι, να πάρουν όλοι οι "Εβραίοι από δυό άλεπουρές και να πάνε πάλι την Άλλη Παρασκευή έξω από το τζαμί.

Μ' αυτόν τον τρόπο, άδειασε ή αποθήκη, και δέν έμεινε μέσα σ' αυτήν ούτε μιά άλεπουρά για δείγμα.

Με τα σουλτανικά φερμάνια όλοι οι "Εβραίοι, θέλοντας και μη, άκριβοπλήρωσαν την κατεργαριά του συμπατριώτη τους, και μόνον έτσι ο Μπέης βγήκε απ' αυτήν κερδισμένος.

Π. ΠΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΦΩΝΕΣ»

ΒΗΜΑΤΑ

Τών κοριτσιών βήματα πέρα,
 Που ένα σκοπό μέσ' στον άγέρα
 Γοργό σκορπάτε κι' άλαφρό,
 Που πάτε κι' άλαφροπατάτε,
 Και λείε κανείς χαμοπετάτε,
 "Η πως θυμάσι' ένα χορό

Βήματα ένός θολού διαβάτη,
 Τ' άπόβραδο, ένός γέρου εογάτη,
 Βαρεία στη γή' και παρακεί
 "Εσείς άργα κι' άποσταμένα,
 Που σέρονεστε βασιανισμένα,
 Σά μέσ' σε μαύρη φυλακή

Κι' άκόμα κι' όταν ξεκινάνε
 Τα τραίνα και βαρυβογκάνε,
 Βήματα σ' έρημους σταθμούς,
 Σε χωρισμούς, που έμείναν μόνα,
 Και βήματα μέσ' στο χειμώνα,
 Σε λείψανα σαν τους λυγμούς.

"Όλα· μ' απ' όλα έχω αγαπήσει
 Τα βήματα πουχουνε σβύσει,
 Πουχουνε λείψει από τη γή,
 Πουχονται πάλι να μάς βρούνε
 Και δε μιλούνε, δε χτυπούνε,
 Γεμάτ' άπόκόσμη σιγή.

"Εκείνα πουχονται κοντά μας
 Γιατί τα φώναζε ή καρδιά μας
 Τα κάλεσε που τα πονά,
 Που στέκουν και μάς συμπονάνε,
 Και φεύγουν ύστερα από πάνε
 Θλιμμένα κι' άφωνα ξανά...

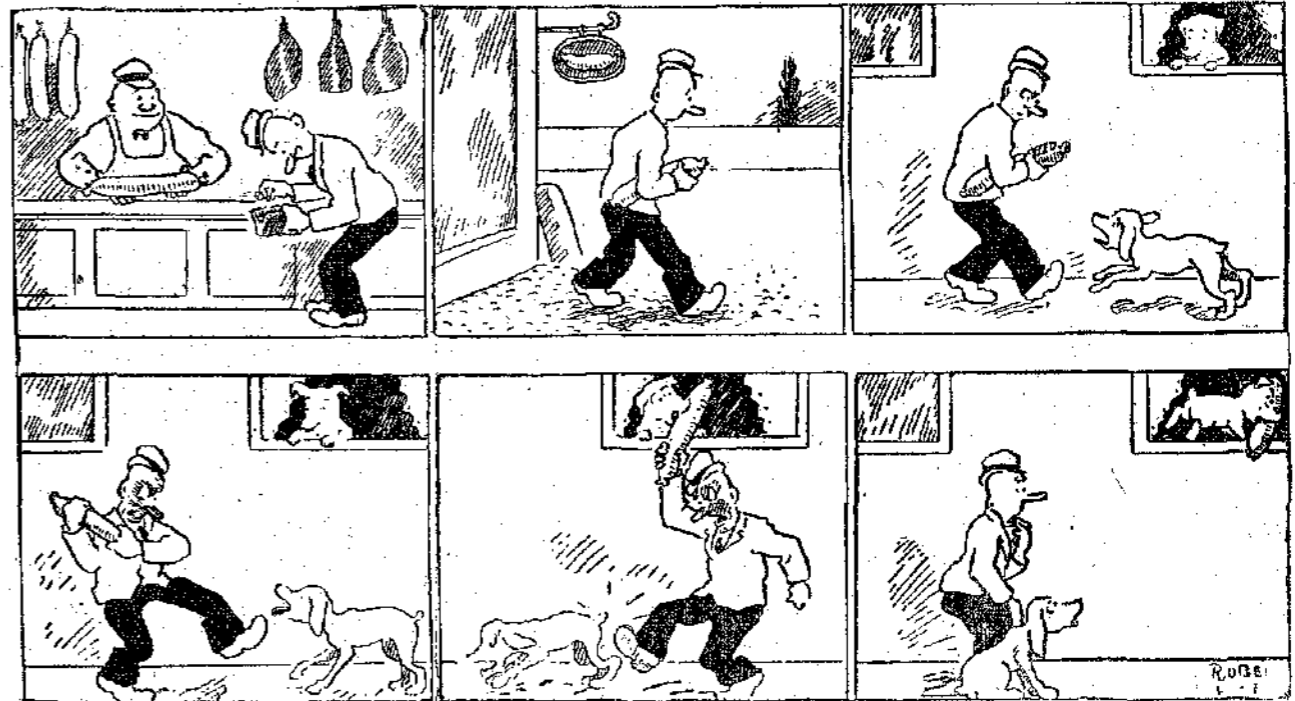
† ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

[Από το βιβλίο «Μουσικές Φωνές» με τα τελευταία ανέκδοτα ποιήματα του άειμνηστου ποιητού, που έφρόντισε να τυπωθούν ο άδελφός του κ. Θεόδωρος Σύνομος—έκδοση του περιοδικού «Χρυσικά». —Σ. τ. Δ.]

ΗΤΑΝ ΓΡΑΦΤΟ ΝΑ ΤΟΥ ΤΟ ΦΑΗ ΣΚΥΛΟΣ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 6 ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

"Ανεκινώδη από την Λαχτάρα της Αστερίας

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
"Ο Μό δεν έφερε καμιά αντίρρηση, αλλά έγκρατατάθηκε πρόθυμα δίπλα στον σφαά του Μπα, μαζί με όλα τα σύνοργά του.

"Ο Μπα, ξαπλωμένος επάνω στο στρώμα του, με το κεφάλι ακουμπισμένο στο σκληρό κυλινδρικό μαξιλάρι που συνηθίζουν οι Άνναμιτες, έτοιμαζόταν να καπνίσει την πίπα του.

"Ο Μό με μεγάλη τέχνη και γρηγοράδα του έτοιμαζε τις πίπες και του τις σερβίριζε. Συνήθως ο Μπα μπορούσε να καπνίσει σαράντα ως πενήντα πίπες, μα τούτη τη φορά δεν μπόρεσε να καπνίσει ούτε πέντε. "Υστερα από πέντε-έξη ρουφηξιές αισθάνθηκε μια περίεργη ζάλη και πριν προφθάσει ν' αντιληφθεί τί του συνέβαινε, άφισε την πίπα να πέσει από το χέρι του κι' έμεινε άναίτητος.

Βλέποντάς τον ο Μό, χαμογέλασε και πάλι σατανικά. "Ετριψε τα χέρια του και με άπερίγραπτη ικανοποίηση κοίταξε τον έχθρο του που βρισκόταν τώρα παραδομένος στο έλεός του και έντελώς άνικανός να κάνει το παραμικρό. "Ό,τι είχε κάνει, από την αρχή ως το τέλος, ήταν μια κωμωδία. Ψέμμα ήταν πως το δ-πιο του το είχε χαρίσει ο Αι-τούγκ, ύποκρισία πως μετάνοωσε που είχε κάψει το φαί κι' ήθελε να έξιλειω-θην στους δυο χειρότερους του έχθρούς, και σκόπιμη ή προθυμία που έδειξε για να έτοιμάσει τις πίπες του Μπα. Τό δ-πιο προερχόταν από το ντουλαπάκι του Τόγκ, του έμπει-ρικού γιατρού της συμμορίας.

Κάποια φορά που ο γέρο έμπειρικός είχε βγει έξω, ο Μό μπήκε κρυφά στο κελλί του κι' έκλεψε τα δυο κουτάκια με το δ-πιο καθώς κι' ένα γυαλάκι μακρό σαν το μικρό δάκτυλο και γεμάτο μ' ένα άγνωστο φάρ-μαχο.

"Ωστόσο το φάρμακο αυτό δεν ήταν ολόκληρα άγνωστο στον Μό, γιατί το είχε πρώτα δοκιμάσει στα κοτό-πουλα και στις φραγκόκοτες που έ-τρεφαν για την ιδιαίτερη κουζίνα του

Νγκουγιέν. Μόλις οι κόττες κι' οι φραγκόκοτες δοκίμασαν δυο-τρία σπυράκια ρύζι βρεγμένα με το φάρμακο αυτό, τέντωσαν τα πόδια τους κι' έ-πεσαν χάμω σαν ψόφιας.

Τό κεραυνοβόλο αυτό αποτέλεσμά ένθουσίασε το Μό ως ένα όρισμένο σημείο, γιατί τα πουλιά αυτά ήταν

"Ο Μό κρυφογελοόσε, καθώς κουνούσε την κουτάλα του μέσα στο πελώριο καζάνι... (Σελ. 487, στ. α'.)

προορισμένα για το τραπέζι του Νγκουγιέν και το δικαδικό τους ξε-πάστρεμα θά φαινόταν κάπως ύποπτο Γι' αυτό ο δούτοχος αρχιμάγειρας του Άσπρου Λύκου, τρώμαξε για κα-λά και δοκίμασε μ' όλα τα μέσα να τις ξαναζωντανέψει.

— Πιρού-πιρού, κοτούλες μου! τούς έκανε. Τι πάθατε; Τι έχετε; Ξυπνήστε. Μη με βάζετε σε τέτοια τρομάρα!

Σάν έξυπνος άνθρωπος όμως δεν περιορίζονταν μόνον στα παρακάλα, αλλά τις βουτούσε τότε σε κρύο, πό-

τε σε ζεστό νερό, ως που στο τέλος οι κόττες κι' οι κοτούλες άποφάσισαν να ζωντανέψουν κι' άρχισαν να τι-νάζουν τα φτερά τους και να κακα-ρίζουν θυμωμένες γι' αυτή την κα-κομεταχείριση.

"Ο Μό ήταν ένθουσιασμένος. — Δαμπρά! Είπε μέσα του. Τό φάρμακο αυτό δεν σκοτώνει αλλά μονάχα κοιμίζει. Μπορώ να εφαρμό-σω το σχέδιό μου.

Τό φάρμακο ήταν άγευστο και άοσμο. "Ερριξε λίγες στα-γόνες μέσα στα κουτάκια με το δ-πιο κι' ύστερα, σί-γουρος για τό αποτέλεσμα, τά χάρισε στο Μπα και στο Τριέν-Κόατ.

"Ο Μπα πιάστηκε στην φάκα. Γιατί δεν θά πιανό-ταν κι' ο Τριέν-Κόατ;

Αίχως να χασομερήσει ο Μό πήρε τό μάτσο με τα κλειδιά που είχε κρεμασμέ-να ο Μπα άπ' τή ζώνη του, πήρε την καραμπίνα του και τό μαχαίρι του κι' ύστερα έβουσε τό λυχνάρι, βγήκε έξω και κλείδωσε τον Μπα μέσ' στο κελλί.

"Η Σιμόνη τον περίμενε από νωρίς. "Όταν νύχτωσε ζάρωσε σε μια γωνιά του κελλιού της και προσπάθη-σε να πολεμήσει τον ύπνο που της βάραινε τα μάτια. "Ετριψε τα βλέφαρά της, τοιμπούσε τα χέρια της, προσπαθούσε να σκεφθθ.

"Η Τι-Σάυ στην άλλη ά-κρη ροχάλιζε το καλού καιρού. Στο τέλος κι' η Σι-μόνη παρ' όλες τις καλές προθέσεις της δεν μπόρεσε ν' άνθέξη. Τό κεφάλι της έγερσε κι' άποκοιμήθηκε.

Ξυπνήσε από έναν παρά-ξενο θόρυβο κι' η πρώτη της έντύπωση ήταν όμοια μ' εκείνη που είχε αισθαν-θεί δέκα μέρες πρωτίτερα,

όταν είχε άνοιξει τα μάτια της μέσα σε' άμπάρι του καϊκιού.

— Ποιός είναι αυτός; έκανε τρο-μαγμένη. "Εδώ είσαι Τι-Σάυ;

— Σιωπή! της απάντησε μια ξένη φωνή.

Για μια στιγμή η μικρούλα ένωω-σε τα μέλη της να παγώνουν άπ' τον τρόμο. Μά ο τρόμος της έγινε χαρά όταν ή φωνή αυτή συνέχισε:

— Δοιπόν, Τι-Σάυ, είσαι έτοιμη, ή πρατιμάς να φύγω και να σ' άφι-σω εδώ;

— "Εδώ είσαι, Μό! φώναξε η Σιμόνη

— Σιωπή, επανέλαθε ο Μό, χω-ρίς όστόσο να δώση ο ίδιος τό πα-ράδειγμα. Που βρισκόσαστε, δεσποί-νις; Δεν βλέπω τίποτε εδώ μέσα, Τι-Σάυ, θά ξυπνήσεις, ή θά σ' άφήσω άμανάτι;

"Η κογκάι άνοιξε επιτέλους τα μά-τια της.

— Γρήγορα, φεύγουμε! της είπε η Σιμόνη.

— "Εδώ είναι ο Μό;

— "Αι που θέλεις να είναι; "Ε-λα, άλλη φορά τεντώνεσαι και χα-σμουρεύεις. Τώρα πρέπει να βιαστού-με, γιατί δεν ξέρω πόση ώρα βαστάει τό φάρμακο.

— Ποιό φάρμακο;

— "Αργότερα θά σου εξηγήσω. Κάνε γρήγορα.

— Κι' οι πειρατές;

— Τι σε νοιάζει; Δικός μου λο-γαριασμός.

Τούτη τη φορά ο Μό δεν έλεγε λόγια στον άέρα. Δεν είχε χρησιμο-ποιήσει όλα τό έλιξήρια του Τόγκ για να κοιμήσει μόνο τον Μπα και τον Τριέν-Κόατ. Τό όπόλοιπο, πριν να μη μέσαστο στο κελλί του, τό είχε ά-δειάσει μέσα στην τσαγέρα άπ' όπου έπιναν τό τσάι τους οι συμμορίτες του Νγκουγιέν.

— Τώρα έχουν πει και κοιμούν-ται! είπε στην Τι-Σάυ.

— Τι έχουν πει;

— "Άλλη φορά θά στο πώ.

"Ωστόσο ο Μό είχε άρχισει να νευριάζει γιατί κάθε λίγο σκόνταβε μέσα στο σκοτάδι, τότε στα σκαμνιά και τότε στους τοίχους. "Αναφε τό τσακμάκι του για να κάνει λίγο φως, μα τότε η Σιμόνη έβαλε μια κρυγή φρίκης, γιατί ο πιστός υπηρέτης της παρουσιάστηκε με τό πρόσωπο κα-ταπληγιασμένο και αίμόφυρτο.

— Θεέ μου, Μό, τί έπαθες; φώ-ναξε.

— Του έκοψαν τό άριστερό του αυτί, είπε η Τι-Σάυ.

— Ποιός σε χτύπησε; έκανε η Σιμόνη.

— Τήν πάθατε, έκανε ο Μό, ξε-σπώντας σε γέλια.

— "Αλήθεια, είπε η Σιμόνη πα-ρατηρώντας τον προσεκτικότερα. Εί-ναι μασκαρεμένος. Κοίτα τον, Τι-Σάυ. Θάλλεγε κανείς πως είναι ο Τριέν-Κόατ.

"Ο Μό καμάρωνε που τό μακά-ρεμά του ήταν τόσο πετυχημένο.

— "Όσο και να προσπαθήσα, τό-σο άσχημος όσο είναι αυτός δεν κα-τάφερα να γίνω. "Αλλά τό βράδυ δεν φαίνεται κανείς τόσο καλά. "Αλ-λωστε ο Τριέν έκάπνισε τό δ-πιο μου και τώρα είναι άκίνητος.

— Ποιό δ-πιο; παραξενεύτηκε πά-λι η περίεργη κογκάι.
— Σου είπα να μη ρωτάς και να κάνης τή δουλειά σου. "Ελάτε, έτοι-μασθήτε, φεύγουμε.
— Τι έτοιμασία πρέπει να κάνου-με; άπορώσε η μικρούλα.
— Πρέπει να μασκαρευθήςτε και σεις.

— Με τί;

— Με τούτα δω, έκανε ο Μό δει-χνοντας ένα έξαμα που είχε άκουμ-πήσει στα πόδια του.

"Η Σιμόνη άνοιξε τό πακέτο και ξετόλιξε ένα μακρό κινέζικο μανδύα κι' ένα μυτερό καπέλλο.

— Πώς θά μασκαρευτούμε μ' αυ-τά; άπορώσε η Τι-Σάυ.

— Τώρα θά ιδής. Πρώτα άπ' δ-

"Ο Μπα, ξαπλωμένος στο στρώμα του, με το κεφάλι ακουμπισμένο στο κυλινδρικό μαξιλάρι... (Σελ. 498, α'.)

λα θά πάρης τή δεσποινίδα Σιμόνη στους ώμους σου.

— "Εγώ θέλω να περπατήσω! εί-πε η Σιμόνη.

— Θέλετε, μα τί να γίνη; έκανε ο Μό. Στη ζωή δεν μπορεί κανένας πάντοτε να κάνει ό,τι του άρέσει.

— "Εγώ άλλο που δε θέλω να σηκώσω τή μικρή μου κυρία, είπε η Τι-Σάυ. Μά έχει κανένα ιδιαίτερο λόγο αυτό τό πράγμα;

— "Εχει και σπουδαίο μάλιστα. "Ελαβα τα μέτρα μου για τήν περι-πτωση που θά μάζ συναγούσε κανέ-νας από τούς φρουρούς στο δρόμο, αν τύχη να μην έχη πει τό έλιξή-ριο. "Εγώ θά κάνω τον Τριέν κι' ε-σύ τον Τσοό.

— Τόν Τσοό! Αυτός είναι ψηλός σχεδόν δυο μέτρα κι' εγώ είμαι μο-νάχα έναμίσυ.

— Θα φαίνεσαι ψηλή σαν κι' αυ-

τόν όταν θάχης φορτωθεί τή δεσποί-νίδα Σιμόνη στην πλάτη σου.

— Κατάλαβα, φώναξε η Σιμόνη. Οι δυο μας μαζί θά κάνουμε ένα γίγαντα, καλή μου Τι-Σάυ.

— Ναι, με τή βοήθεια του μαν-δύα και του καπέλλου.

— Μά εγώ δεν μοιάζω του Τσοό, είπε τό κοριτσάκι.

— Τό καπέλλο θά σε σκεπάσει τό πρόσωπο και ο μανδύας θά κρύ-ψη τήν Τι-Σάυ.

— Και πως θά βλέπουμε να περ-πατούμε μέσα στο σκοτάδι;

— Μη σε νοιάζει. Θα με κρατάς από τή μπλούζα μου. "Εγώ είμαι ο άρχηγός, εγώ θά τραβώ μπροστά.

"Η Τι-Σάυ είχε διάθεση να φέρη αντίρρηση, αλλά χάρις στην επέμβα-

ση της Σιμόνης ο καυγός ματαιώθη-κε. Τό κοριτσάκι σκαρφάλωσε στους ώμους της κογκάι και ο Μό της σκέ-πασε τό κεφάλι με τό καπέλλο που της σκέπαζε σχεδόν όλο τό πρόσω-πο, και τήν τόλιξε κι' αυτήν και τήν Τι-Σάυ με τό μεγάλο μακρό μανδύα που τον κομπώσε στο λαιμό της μι-κρης κυρίας του, άφινοντάς τον να κρέμεται ως τή γή.

"Η Σιμόνη είχε γαντζωθεί από τό σκαίρι της Τι-Σάυ και προσπαθούσε να κρατά τή κορμί της όσο τό δυ-νατό πιό ίσιο, για να δείχνη άκόμη πιό ψηλή τή γιγαντώσμη μορφή που σχημάτιζαν οι δυο τους.

— Κράτα τό μανδύα κλειστό μπροστά σου, συμβούλεψε ο Μό τήν Τι-Σάυ. Με τό άριστερό σου χέρι τά καταφέρνεις. Τό δεξί πέρασε τό από τό άνοιγμα και πιάσε τό ρούχο μου. (Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΡΣΟΓΙΑΝ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΤΙΚΑ ΜΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΕΙΔΑ στις εφημερίδες μια πολύ άπρόοπτη είδηση. Η Έλληνική Εκκλησία απαγορεύει το λοιπὸν στους γονεῖς καὶ στοὺς νουνοὺς νὰ δίνουν στὰ παιδιά, πὸν βαπτίζονται ὀρθόδοξα, ὀνόματα μὴ χριστιανικά, ὀνόματα δηλαδή πὸν δὲν ὑπάρχουν στὸ Ἑορτολόγιο. — «Μιράντα!» θὰ λέγῃ ὁ νουός, σύμφωνος μὲ τὸ μπαμπὰ καὶ μὲ τὴ μαμά τῆς δρακούλας. «Δὲν μπορῶ ἢ ἀπάντᾷ ὁ παπάς» βγάλετε τὴ Μαρία, Μάρθα, Ματρώνα, κτλ. — «Ἀριεὶ!» θὰ λέγῃ ὁ νουός. «Ἄπαγορεύεται ἢ ἀπάντᾷ ὁ παπάς» πῆγε τὸν Ἄγγελο, Ἀνδρέα, Ἀνανία, Ἀκεφιμᾶ, Γοβδέλαζ, Ἀλφαῖο. — Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὸ τὸ μέτρο; Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς τὸ κακὸν παρὰ τὸ καλόν. Ἐνῶ εἴμαστε Χριστιανοὶ καὶ Χριστιανές, πολλὰς φορὲς τὰ ὀνόματά μας κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ χριστιανικά. Καὶ καλὰ τὰρχατὰ ἑλληνικά, πὸν τὰ παίρνουμε γιὰ νὰ θυμώσουμε πῶς εἴμαστε ἀπόγονοι τῶν Ἑλλήνων — Θεμιστοκλῆς ἢ Θέμος, Μιλτιάδης ἢ Μίλτος, Σωκράτης ἢ Σῶκος, Φωκίων ἢ Φῶκος, Κέρωνα ἢ Κοκὼ, Ἀσπασία ἢ Ἀσπα καὶ τὰλλα τὰμέτρητα — καλὰ κ' ἐκεῖνα πὸν παίρνουμε ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν μυθολογίαν: Ἄρης, Ἀθηνᾶ, Ἀφροδίτη, Ἄρτεμις, Θάλεια, Καλλιρρόη, κ' ὅλες οἱ Μοῦσες κ' ὅλες οἱ Νύμφες — καλὰ ἀκόμα καὶ τὰ λαϊκά, τὰ ποιητικώτατα, προπάντων γυναικεία: Τριανταφυλλιά, Γαρουφαλλιά ἢ Φαλλιῶ, Μερσίνα, Κρινιῶ, Τριστόγγη καὶ καθεξῆς — μὰ ἔχουμε κ' ἕνα σωρὸ ξενικά, φράγκικα, κ' αὐτὰ ὄχι κἀν ἀπὸ τὸ φράγκικο Καλαντάρι, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ξένην μυθολογίαν ἢ ἱστορίαν, τὴν ποίησιν, τὴν λογοτεχνίαν: Τυτικά, Μυριέλλα, Ἰσαβέλλα, Ἐσμεράλδα, Μίρκα, Λιάνα, Κάρμεν, Ἐλβίρα καὶ τόσα ἄλλα. . . ψευδώνυμά τῆς Διαπλάσεως! Ὅταν ἡ Ἐκκλησία βαπτίζῃ ἕνα χριστιανὸν, ἐννοεῖ βέβαια πῶς τὸν δέχεται στοὺς κόλπους τῆς, πῶς τὸν κάνει δικὸν τῆς. Μὰ πόσο δικὸς τῆς θᾶναι ἕνας χριστιανὸς πὸν δὲν ἔχει ὄνομα χριστιανικόν, ὄνομα πὸν νὰ γιορτάζεται; Καὶ ξέρετε, στὴν γιορτᾶζῃ κανεὶς τῆνομά του, θὰ πάῃ ἐκείνη τὴν ἡμέραν στὴν Ἐκκλησίαν, θὰ στείλῃ πρόσφορον, θὰ δεχθῇ στὸ σπῆτι τὴ μερίδα του καὶ θὰ δώσῃ κατένενα πεντὸδραχμον στὸ φτωχὸν παπὰ, πὸν ἀπ' τὰ τυχερά του κ' αὐτὸς περιμένει νὰ ζῆσῃ. Ἐ, αὐτὴ τὴν ὠφέ-

λεια, ἀπ' τοὺς μισοὺς τουλάχιστον Χριστιανούς, δὲν τὴν ἔχει πιά ἡ Ἐκκλησία. Οἱ χωρὶς χριστιανικὸν ὄνομα γιορτάζουσι μόνον τὰ γενεθλιὰ τους, καὶ συνήθως χωρὶς λειτουργίαν, πρόσφορον καὶ μερίδα. Μία ἀδιασκέδαστη κάνουν καὶ τελειώνουσι. Ἡ ζῆμια δὲν εἶναι μόνον ὀλική — γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν — εἶναι καὶ ἠθική. Τὸ ὄνομα, τὸ κάτω-κάτω, εἶναι ἕνα ἐμβλημα. Καὶ φυσικὰ ἡ Ἐκκλησία μειώνεται στὴν τῶσιν καὶ τῶσιν ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἔχουν ἐμβλήματα ἀπὸ ἄλλο δόγμα, ἀπὸ ἄλλη θρησκείαν ἢ ἀπὸ καμμιὰ! Γι' αὐτὸ, νομίζω, ἔκαμε πολὺ καλὰ νὰ πάρῃ τὰ μέτρα τῆς καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὰ χριστιανικὰ ὀνόματα σὲ ὅλους γενικὰ τοὺς Χριστιανούς. Κι' ἐν τῷ μέτρῳ θὰ ἐφαρμόζεται αὐστηρά, τὸ κακὸν ὀλοένα θὰ λιγοστεύῃ. Μερικοὶ εἶπαν: Ἀδύνατον νὰ πειθαναγκαστοῦν οἱ Ἕλληνας νὰ παρατήσουν τὰ ἑλληνικὰ τοὺς ὀνόματα. Κάθε οἰκογένεια πρέπει νὰ ἔχῃ κ' ἕνα Σόλωναν ἢ ἕνα Περικλῆ πὸν νὰ τῆς θυμίζῃ τὸν ἑλληνισμὸν τῆς. Ἀλλὰ κ' αὐτὴ ἡ ἀνάγκη μπορεῖ νὰ οἰκονομηθῇ χωρὶς νάχη καμμιὰ ἀντίρρηση ἢ Ἐκκλησία: στὸ ἑορτολόγιόν τῆς ὑπάρχουν καὶ πληθὺς ἄγιοι μ' ἑλληνικὰ ὀνόματα. Φυσικὰ τὰ ἐβραϊκὰ ἐπικρατοῦν. Γιατὶ οἱ πρῶτοι χριστιανοί, ἐπομένως οἱ πρῶτοι ἄγιοι — ἀπόστολοι, μάρτυρες, κτλ. — ἦσαν ἐβραῖοι. Κι' ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς: Ἰωάννην, Ματθαῖον, Ἰωακείμ, Ἀζάρο, Ἰωσήφ, Μίρθα, Μιχαήλ, Ἄννα, Ἐλισάβετ καὶ καθεξῆς — ἔχουμε καὶ τοὺς ἁγίους ἀνθρώπους τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς, π. χ. τοὺς προφῆτες, Ἡλία, Ἐλισαῖο, Ἰεζεκίηλ, Ἀββακούμ κτλ. Ἀλλὰ ὁ Χριστιανισμὸς διαδόθη γρήγορα σὲ πολλὰ ἔθνη, κ' εἶται εἴχαμε κατόπι καὶ Χριστιανούς, ἐπομένως κ' ἁγίους, πὸν ἦσαν ἢ Ἕλληνας ἢ ἑλληνόφωνοι κ' εἴχαν ὀνόματα γνήσια ἑλληνικά. Ἄνοιξτε τὸ ἑορτολόγιον. Κι' Ἀλέξανδρον θὰ βρῆτε, καὶ Κόνωνα, καὶ Διονυσίους, καὶ Ἐνοφῶνταν, καὶ Ἀγάθωνα, καὶ Διομήδην, καὶ Ἐπαμεινώνδα καὶ Δημήτριον — καὶ σταματῶ γιὰ νὰ μὴ γερῶ τὴ στήλην. Γιὰ νὰ θυμῶται λοιπὸν τὸν ἑλληνισμὸν τῆς, ἡ οἰκογένεια μπορεῖ νὰ διαλέγῃ ἕνα-δύο ἀπ' αὐτὰ τὰ ἑλληνοχριστιανικὰ ὀνόματα γιὰ τὰ τέκνα τῆς. Ὅσο γιὰ τὰ καρίτσια, αὐτὰ δὲ παίρνουν ἀπὸ τὰ ἑλληνικώτατα βυζαντινὰ: Εὐδοκίαν, Εὐδοξίαν, Θεοδώραν, Εἰρήνην, Ἀθηνάϊαν, Ἐβνην, Παρασκευήν, Πελαγίαν καὶ τόσα ἄλλα γυναικῶν πὸν ἄγιασαν ἐκεῖνα τὰ χρόνια. Ἀφῖνω τώρα τὸ κοινώτατον καὶ χριστιανικώτατον ὄνομα Ἐλένην, πὸν εἶναι καὶ τόσο ἀρχαῖον ἑλληνικόν. Ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἀνδρῖκα βυζαντινὰ,

ἑλληνικώτατα, μποροῦν, μὸς φαίνεται, νὰ θεωροῦνται ἰσοτίμα μὲ τὰρχατὰ: Βασίλειος, Εὐστάθιος, Γρηγόριος, Ἀγαθόνικος, Σώζων (καὶ χαϊδευτικὰ Σώσος πὸν εἶναι ἀρχαῖον ἑλληνικόν), Νικόλαος, Γεώργιος καὶ καθεξῆς. Ἀπὸ «ἑλληνισμῶν» στὸ ἑορτολόγιόν μας ἄλλο τίποτα! Ἀλλὰ πολλοὶ αὐτὰ δὲν τὰκοῦνε. Θέλουν νάχουν τὴν ἐλευθερίαν νὰ παίρνουν ἢ νὰ δίνουν ὅποιον ὄνομα τοὺς ἄρεσῃ, ἀδιάφορον ἂν εἶναι ἑλληνικὸ ἢ ξένο, χριστιανικὸ ἢ . . . εἰδωλολατρικόν. Ἀπὸ τῆνομα, σὰς λέγουσι, θὰ κριθῇ ὁ χριστιανισμὸς ἢ ὁ ἑλληνισμὸς ἐνὸς ἀνθρώπου πὸν γεννήθηκε Ἕλληνας καὶ Χριστιανός: — Μοῦ φαίνεται πῶς αὐτοὶ οἱ τόσο «φιλελεύθεροι» ξεχνοῦν πῶς ἅμα ἀνήκει κανεὶς σὲ μιὰ ἐλότητα — κοινωνίαν, πολιτείαν, ἐκκλησίαν — δὲν μπορεῖ νὰ χῆ ὅλες τῆς ἐλευθερίας πὸν θέλει. Μπορεῖ ἐγὼ νὰ θέλω νὰ χτίσω ἕνα οὐρανοξύστην — ἔταν ἔχω τὰ μέσα καὶ τὸ οἰκόπεδον — πλάτῃ τὴν Ἀκρόπολιν. Δὲν θὰ μάρψουν. «Ἐδῶ, θὰ μοῦ ποῦν, δὲν ἐπιτρέπεται παρὰ σπῆτι μὲ δύο ἢ τὸ πολλὰ τρία πατώματα». Καὶ γιὰ πόσα ἄλλα, ἀμέτρητα, ὁ πολίτης θάκοῦσι αὐτὸ τὸ «δὲν μπορεῖς», «δὲν ἐπιτρέπεται!» Ἐτοῦ τώρα καὶ γιὰ τὰ βαπτιστικὰ ὀνόματα. Μπαίνει ἕνας περιορισμὸς πὸν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν σεβαστοῦν ὅλοι. Ὑπάρχει ὁμοῦ τρόπος νὰ ἱκανοποιηθῇ κ' ἡ φιλελευθερία, τὸ γούστο, τὸ καπρίτσιον, ἢ μὸδα ἢ κ' ἡ οἰκογενειακὴ παράδοση. Ἐνας πατέρας π. χ. θέλει νὰ δώσῃ τὴν κόρην του τῆνομα τῆς γαλιᾶς τῆς. Κρυστάλλω ἢ Κρυσταλλία. Ἐλεύθερος. Φτάνει νὰ τῆς δώσῃ μαζί κ' ἕνα ἄλλο πὸν νὰ γιορτάζεται: Αἰκατερίνη. Μὰ μητέρα, εἶται ἀπὸ ρωμαντισμὸν, θέλει νὰ βαπτίσῃ τὴν κόρην τῆς Κάρμεν. Ἐυχαριστῶς. Ἄς τὴν πῇ ὁμοῦ καὶ Μαρία, γιὰ νὰ γιορτάζῃ κ' αὐτὴ σὰ χριστιανή. Μὰ ἄλλους λόγους, ὁ ποῖος θέλει νὰ κάμῃ καὶ τὸ κέφι του, ἔς δίνῃ δύο ὀνόματα. Ἐ, δὲν εἶναι πολλὰ. Οἱ Γάλλοι, οἱ Ἄγγελοι, παίρνουν ἀπὸ τρία κ' ἀπὸ τέσσερα, κ' οἱ Ἰσπανοὶ ἀπὸ . . . δεκαπέντε! Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΑΡΑ — ΛΥΠΗ

Ψηλὴ ξανθὴ κερένια, Αἰθέρα λυγρὴ, Μὲ γέλια χρυσιαλένια Καὶ μ' ὄψη δροσερὴ Πηλοῦς στὰ λουλούδια Πανέμορφη ἢ Χαρά Καὶ σκόρπιζε τραγούδια Στὰ γοργαράζνερα. Ἀσκή μιὰ μουσουλίνα Στὴ μέση τῆς σφιχτῆ Τύλιγε τὴ Σαϊρήνα. Τὴν νιὰ τὴ ζηλευτή. Ἄστει ἕνα π' ἀστράφι Πάνω στὴν κεφαλὴν Κρατοῦσε τὸ χρυσάφι Ὅπου εἶχε γιὰ μαλλιά. Κι' εἶσι ἡ Χαρὰ γεμάτη Ἀπὸ χαρὰ τρελλή Ζητούσε νάβῃ κατὶ Χωρὶς νὰ ξέσῃ τί. Ἐάφνον μακρὰ προβάλλει Μιὰ δόκη ἐντροπαλὴ Δὲν ἔτσι στὸ κεφάλι Χρυσάφι γιὰ μαλλιά. Τὴν κεφαλὴν γυμνὴν Ἐχε ἡ θλιμμένη νιὰ Σταχτιά γλαυδὰ φέρων Κι' ὀλομαυρα μαλλιά. Μόλις σὲ συναντήσω Ἐνοῖγες τὰ φτερά Καὶ πρὶν νὰ σ' ἀντικρύσω Φεύγεις, περὶς μακρὰ. Μ' ἄδικα ὄπου γυρίσης Γέλια σκορπῆς τρελλὰ Τὴ Λύπη ἂν δὲν γνωρίσης Δὲ νοιώθεις τὴ Χαρά. (Μίμης) Καρνατίς

ΝΗΣΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΨΑΡΑΔΕΣ

Ὁ φτωχὸς ψαράς, καθισμένος μὲρὸς στὴν καλαμπόκεττ καλῶρα του μπαλῶνι τὰ δίχτυα του. Μπαλῶνι καὶ σιγοτραγουδᾷ ἕνα θαλασσινὸ σκοπὸν, ἐνῶ τὰ μότια του ἀγναντεύουν κότε-πότε τὴν πλατειὰ θάλασσαν, χαμογελῶντας ἐλαφρὰ, γιὰ φαντάζεται κί-κί τὰ δίχτυα του γεμάτα ἀπ' τὸν ἀσημέννιον, σκαρταριστὸν θησαυρὸν. Ἡ ψαρόβαρκα του λίγο πρὸ πέρα λιχνίζεται στὰ γαλανὰ νερά, ἐνῶ οἱ τελευταῖες χρυσαχίδες τοῦ ἡλίου τῆς δίνουν μιὰ ὄψη πρὸ γομφικῆ. Ἡ θάλασσα ξεδι-

πλῶνι διαρκῶς κατὶ πελώριες ἀγινες γλώσσες, σὰν δαντέλλες. Ὁ ἀφρός σκι-θοβλά τρελλὰ κ' ὁ μπάρμπα-Χρήστος ἀφίνει γιὰ λίγο τὰ δίχτυα του πάνω στὰ γόνατά του καὶ παίρνει μεγάλες ἀναπνοές. Πλησιάζοντις τότε τὸν γέρον-ψαρά τοῦ λέμε: — Ἐ, μπάρμπα Χρήστο, τί λές; μὰς παίρνεις κ' ἐμὰς ἀπόψε μαζί σου; Γυρίζεις πότε, μὰς βλέπει κ' ὕστερα μὲ ἤρεμν φωνὴ μὰς λέγει: — Γι' νὰ σὰς κάνω! ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἔλατε. Εἶναι νύχτα βαθιά. Τὸ μισόγεμονο ψεγάρι παίζει κρυφτοῦλι μὲ τὰ σύννεφα, ἐνῶ ἡ ψαρόβαρκα σφίβει ἀργὰ-ἀργὰ τὸν σκοτεινισμένον κάβον. Τὰ παληκῶρια τραβοῦν τὸ κουπί, τραγουδώντας ὅλα μαζί ρυθμικὰ, τραγούδια τοῦ χωριοῦ, κ' ὁ καπετάνιος καθισμένος στὸ τιμόνι, διευθίνει τὴν ψαροπούλαν του, ἀνακατευόμενος κότε-πότε τὴ φωνὴν του μαζί τους. Ἡ θάλασσα φλοισβίζει γύρω μας κ' ἀπ' τ' ἀκρογιάλι ἀκούγονται οἱ τρῆλιες τοῦ γρύλλου καὶ τὰ κῶσματα τῶν βτραχῶν. Τὸ πυροφάνι φωτίζει ἐνταῖκα τὰ νερά τῆς θάλασσας. Ἐμεῖς, γυρμένοι ἀπ' τὴν μὴν ἄκρη τῆς βάρκας, βλέπομε ἐκστατικοὶ τὸν βυθὸν τῆς θάλασσας πὸν λάμπει. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀποκαμωμένοι ἀπ' τὸν ἀτέλειστο θαυμασμὸν, νανουρισμένοι ἀπ' τοὺς κρότους τῶν κυμάτων κλαίνομε τὰ μάτια μας καὶ παραδινομα-σσε στὸ γλυκύτερον ὕπνον. Κοιμηθήκαμε ἔτσι ὡς τὴν αὐγὴν, δ-πόταν ἡ χοντρὴ φωνὴ τοῦ μπάρμπα-Χρήστου μὰς ξύπνησε: — Ἐ, ἀκαμάτηδες, ξυπνήστε! δὲν βλέπετε ἐδῶ πρῶμα πὸν πιάσαμε; Ἀλήθεια! τὰ δίχτυα ἦταν γεμάτα ἀπὸ κάθε εἶδους ψάρι, πὸν σκαρταροῦσαν ἀκόμη ὀλοζώντανα. Σὲ λίγο ἀράξαμε στὴν ἀκρογιάλι καὶ πηλοῦσαμε ἔξω. — Ἐυχαριστοῦμε, μπάρμπα-Χρήστο, εὐχαριστοῦμε, καὶ καλὴ πόληση. Μπῆλ Σπῆλ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ

Ἐρμῆς. — Ἐλα νὰ λογαριάσουμε, Χάρων, πόσα μὸς χρωστᾶς ὡς τώρα, γιὰ νὰ μὴ μαλάνουμε πάλι γι' αὐτὸ. Χάρων. — Ἄς τὰ λογαριάσουμε. Ἐρμῆς. Γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ κέλλιτερον γιὰ τὴν ἡσυχίαν μας. Ἐρμῆς. — Μοῦ παράγγειλες καὶ σοῦ-φερα μιὰν ἀγκυρὰ πὸν κάνει πέντε δραχμῆς. Χάρων. — Πολλὰ τὰ λές. Ἐρμῆς. — Μὰ τὸν Πλούτωναν πέντε δραχμῆς τὴν ἀγόρασα, κ' ἕνα σπάγγον γιὰ τοὺς σκαρτοῦς πὸν κόστισε δύο ὀβολούς. Χάρων. — Βάλε λοιπὸν πέντε δραχμῆς καὶ δύο ὀβολούς. Ἐρμῆς. — Καὶ μιὰ σκαροράφα γιὰ τὸ πανὶ πὸν τὴν πλήρωσα πέντε ὀβολούς. Χάρων. — Πρόσθεσε κ' αὐτοὺς. Ἐρμῆς. — Σοῦ ἔφερα καὶ κερί γιὰ νὰ φράξῃς τὰ ἀνοίγματα τῆς βάρκας,

ἀκόμα δὲ καὶ κερκιδὰ καὶ σχοινὶ πὸν ἔκανες τὸ μαντάρι. (*) ὅλα δύο δραχμῆς. Χάρων. — Καὶ αὐτὰ σὲ καλὴ τιμῇ τ' ἀγόρασε. Ἐρμῆς. — Αὐτὰ εἶναι, ἂν δὲν ἔξε-χάσαμε τίποτα. Πότε λοιπὸν λές νὰ μὸς τὰ πληρώσῃς; Χάρων. — Τώρα, Ἐρμῆς, εἶναι ἀδύνα-τον, ἂν ὁμοῦ πέσει κανένα θανατικὸν ἢ πόλεμος καὶ μὰς στείλει κάτω πολ-λούς θὰ μπορέσω νὰ κερδίσω γιὰτὶ θὰ τοὺς ξεγελῶ στὸ λογαριασμὸ τῶν ναύ-λων. Ἐρμῆς. — Λοιπὸν ἐγὼ θὰ κάθουμαι νὰ παρακαλῶ νὰ γίνωνν κακὰ στὸν κό-σμον γιὰ νὰ εἰσπράξω ὅσα ἔχω νὰ λάβω; Χάρων. — Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος Ἐρμῆς! τώρα καθὼς βλέπεις μὰς ἔρχον-ται λίγοι, γιὰτὶ στὸν κόσμον εἶναι εἰ-ρήνη. Ἐρμῆς. — Καλύτερα νὰ εἶναι εἰρή-νη ἂν καὶ ἔτσι δὲν θὰ μπορῶ νὰ πέ-ρω ὅσα μὸς χρωστῆς. Ἄλλὰ γιὰ θυμῆσου, Χάρων, πῶς ἦταν οἱ παλαιοὶ πὸν ἔρχονταν ἐδῶ. Ὅλοι γενναῖοι καταματωμένοι κ' οἱ περισ-σότεροι πληγωμένοι. Τώρα δὲ ποῖος μὰς ἔρχεται, ἢ φαρμακωμένος εἶναι ἢ εἶναι πρσιμένος ἀπὸ τὴν πολυφαγίαν, ὅλοι δὲ εἶναι κένοι καὶ καθόλου δὲν μοιάζουν μὲ τοὺς παλαιοὺς! οἱ περισ-σότεροι δὲ ἀπ' αὐτοὺς φαίνεται ὅτι μὰς ἔρχονται ἐδῶ κάτω ἀπὸ τίς φιλο-νικίαις γιὰ τὰ χροῖματα. Χάρων. — Ναι εἶναι πολὺ ποθητὸ τὸ χρῆμα. Ἐρμῆς. — Λοιπὸν δὲν μοῦ φαίνεται κ' ἐγὼ νὰ ἔχω ἄδικο πὸν σοῦ ζητῶ ὅ-σα μὸς χρωστῆς. Πρῶμας τῆς Ἐλευθερίας

ΧΩΡΙΑΤΙΚΕΣ ΣΚΗΝΕΣ

Τὸ χωριὸ πὸν παραθερίζουμε, βρι-σμεται στὶς πλαγιὰς ἐνὸς κατάρφυτον βουνοῦ. Ἦ ἄραμα τοῦ θυμαιοῦ καὶ τῆς εἰρήνης πλημμυρίζουν, κάθε πορὰ πὸν φυσᾷ ἔτσι κ' ἕνα ἀδύνατον ἀσρά-κι, τὸ χωριὸ μας. Τὰ δέντρα, κατὶ πανύψηλες λεῦκες μὰς δίνουν κάθε μέρα τὴν δροσιὰ τους μὰ δροσιὰ τόσο εὐχάριστη, πὸν χάρη σ' αὐτὴ καὶ μόνον λημονοῦμε τίς τό-σες ἐλλείψεις τοῦ χωριοῦ, καὶ δὲν νο-σταλοῦμε τὴν πολιτείαν. Σήμερα σηκώθηκα πρῶτ-πρῶτ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ βγῶ ἔξω στὰ χωράφια καὶ νὰ δῶ τοὺς χωρικοὺς στὶς ὑπαί-θριες δουλειὰς τους. Εἶναι θαυμάσιον τὸ θέαμα, νὰ βλέπῃς τοὺς ροδοκόκι-νους χωρικοὺς νὰ θερζίζουν, ν' ἀλωνί-ζουν νὰ ὀργάνουν, νὰ βόσκουν τὰ γι-δοκρόβατα καὶ τίς ἀγελάδες τους. Τὰ τραγούδια καὶ τὸ ζωγραφισμένον στὸ πρόσωπο γέλιο τους δείχνουν τὴν εὐ-χαριστήσῃ τους γιὰ τὴν καλὴν φετεινὴν ἔσπεδα, πὸν θὰ τοὺς γεμίσῃ τίς ἀπο-θήκας τους ἀπὸ στάρι καὶ καλαμπόκι, ἀρκετὸ γιὰ νὰ ζυμώσουν τὸ ψωμὶ τους ὀλοκληρῇ τὴ χρονίαν. Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορτσια χαρού-μενες καὶ τραγουδώντας μὲ τὰ γιοσῶ-μα στὶς ράχες τους πηγαίνουν στὴ βρύση μὲ τὸ κατακάθαρον καὶ δροσερὸ νερό. Οἱ γέρονι καθισμένοι κάτω ἀπ' τὸν πλάτανον πὸν χαρίζει μιὰ θαυμάσια σκιὰ συζητοῦν γιὰ τὰ σπουδαιότερα

(*) Μαντάρι ἢ ἑπέρα—τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὄποσον ἀνεβάζεται καὶ κατεβάζεται ἢ ἀντίνα.

γι' αὐτοὺς ζητήματα : Ποιανὸν γουρού-
νι ψόφισε, ποιανὸν νύφη εἶναι, καὶ
καλὴ κτλ.
Πόσο μ' ἀρέσει ἡ δημοφιλὴ χωριάτικη
ζωή! πῶς θάθελα στ' ἀλήθεια, νὰ ἦ-
μουνα κι' ἐγὼ ἐνας ἀπλοῦκος χωριά-
της κι' ὄχι ἐνας

Σεπτεμβριὸς Λόγος

ΓΑΡΩΣΙΚΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Τὴ φάρα πού ἦταν ἡ περισεμένη Ἀ-
θηναϊκὴ Ἐπιστολὴ τοῦ ἀγαπητοῦ μας
κ. Φαίδωνος. Ἀλήθεια, διακεταστικὴ
ἐπιστολὴ ἢ γλωσσολογία. Διαβάζοντας
τὴν θυμήθηκα ἕνα κερνέ ὅπου ἔχω
σημειώσει κι' ἐγὼ μὴ τέτοια συλλογὴ
μαργαριτῶν πού μοῦ εἶχαν κερνέ ἐντύ-
πωση.

Ἀρχίζω ἀπ' ἐκεῖνους πού μαρτυροῦν
τὴν τάση τοῦ Ρωμοῦ νὰ χόνη σὲ δικό
του καλοῦκι κάθε ξενὴ ἢ ἀρχαίτουσα
λέξη :

Ἀβραὴμ πάπας ἀντὶ Γκράν πάπας
Στρατὴ Χότζας ἀντὶ Ναστροντίν Χό-
τζας Ρσοί-μπελῆς ἀντὶ Βρουσίελας,
ἀσθένεια πού εἶναι πράγματι μπελῆς,
ἀσθενὸν ἐξαρτῶς ἀντὶ ὄρατον ἐξαρτῶς ἄρα
τά θύματα ἀντὶ ἄρρη! ἀθήματα.

Ἄλλοι μαργαριτεῖς εἶναι θερηκευτι-
κοὶ ὅπως :

Ἄγγελος χαρῶν, θυμοκίμος ὁ
Θεός (διότι λαμβάνουν τὸ μεθ' ἡμῶν
ὁ Θεός, σὺν με θυμὸν ὁ Θεός). Εἶ-
σαι... καθάπερ σὺν τὸν Ἰουδά (διό-
τι νομίζουν πῶς ἡ λέξη καθάπερ τῆς
φράσεως : καὶ φιλία σοὶ δώσω καθά-
περ ὁ Ἰουδάς) εἶναι ἕβρις ἀπευθυνο-
μένη πρὸς τὸν Ἰουδαίον!

Κι' ἄλλοι μαργαριτεῖς διαφόρου προε-
λεύσεως :

Ὁ δὲ δὲν καὶ ὁ μηδὲν ἀντὶ ὁ μὲν καὶ ὁ
δὲ δὲν καταπεταρία ἀντὶ θεκαπενήμα-
ρία ψυγέιον ἀντὶ ψυγέιον πανικὴ λέ-
τρα ἀντὶ ποινικὴ ρήτρα. Ἐμφορεῖα,
προσφάρατε τὰ δὲν μου... ἀντὶ τὰ
δέοντα κ. ἄ.

Ἀπ' ὅσους μαργαριτεῖς ἔχω ἀκουσά
ἐκείνους πού μοῦ ἔκαμε μεγαλύεση ἐν-
τύπωση εἶναι ὁ ἐξῆς, ἀπὸ γνωστὸ με-
λόδου τοῦ Verdi :

Πᾶσι κί' αὐτοῖς ὁ φουκαριὸς κατα-
στράφηκε, ἀντί μπελῆ πασσαῖος ἔγινε.
(Ἀπὸ τὸ «adido del passato» τῆς Τσα-
βιάτας.)

Πασχαλιὰ

Η ΘΥΣΙΑ

Α.

Ὁ μύθος τοῦ μπάριμα-Στάθη βρι-
σκόταν δυὸ ὄρες ἔξω ἀπ' τὸ χωριό. Τὰ
μεγάλα φτερά του στὸ φύσημα τοῦ ἀ-
νέμου ταλαντεύονταν βαρεῖα καὶ ρυθμι-
κά, τρίζοντας σὺν τεράστια χέλια κανε-
νὸς βουνίστου δαίμονα. Ἡ στέγη
του ἦταν ἀπὸ ἄχυρα καὶ χόρτα καὶ
τὸν τόχου του κτυποῦσαν δυὸ μικρὰ
τετράγωνα παραθυράκια μὲ πράσινα
παραθυρόφυλλα. Ἡ πόρτα του μισό-
γυρτὴ καὶ τὸ σκαμνί του πλακόσκα-
λο κρασινομένο. Ἦταν γερασμένος
καὶ κεντησιμμένος ἀπ' τὰ χρόνια, μὴ
εἶχε καὶ τὸν ἀσπὴρ γαυφικόντα! Κάθε πρωτὸ
ὁ ἥλιος ἀνατέλλοντας ἀπ' τ' ἀπέναντι
βουνό, ἔσταλε τὸν πρῶτο χαιρετισμὸ
του σ' αὐτόν, φατίζοντας τον μὲ τὴς
ροδοχρῶσες ἀκτίνες του. Τὴ μικρὴ του
αὐλῆ, πού ξεφύτρωναν οἱ χωριανοὶ τὰ
σακκιά μὲ τὸ σιτάρι, περιμέντρονταν
βάτο κι' ἀγριόχορτα, γαρνιρισμένα μὲ

ποικιλόχρωμα ἀγριοπούλουδα. Λίγα
πουλερικά τοῦ μπάριμα-Στάθη τοιμ-
ποῦσαν κανένα σπόρο. Κι' ἦταν ἀληθι-
νὰ σὲ μαγευτικὴ τοποθεσία.

Ἀπέναντι στὸ καταπράσινο βουνό
μὲ τὰ ψηλά ἔλατα καὶ τὴς βαλιανιδί-
ες, πού τ' ἀγκάλιαζε, σὺν τεράστιο ἀση-
ματὸ φιδί τὸ ποτάμι βοῖζοντας καὶ
πάνω σὲ μικρὴ πεδιάδα, τὴν πυκνό-
φυτη, πού θροοῖζονταν κι' αὐτὴ ἀπ' τὰ
γάργαρα νερά.

Σκόρπια γύρω ἐβλεπεσ μερικὰ πρα-
σινομένα ἔρβικα παλιῶν μύλων, πού
ἐκλεισαν κι' ἐρημώθηκαν ὕστερα ἀπ'
τὴν ἐγκατάσταση τοῦ ἀτμόμυλου στὸ
χωριό. Μόνον ὁ μύλος τοῦ μπάριμα-
Στάθη δούλευε ἀκόμη γιατί ὁ καλόβο-
λος καὶ μελάγχολος χαρκατήρας του
τραβῦσε τὴν ἐκείμηση τῶν χωριανῶν.

Ὁ μπάριμα-Στάθης καθόταν ἐκεῖ
εἰκοσι χρόνια τώρα, ἀπ' ὅταν ἔχασε
τὸ τελευταῖο του παιδί. Τὸ κεφάλι του
ἦταν χιονισμένο ἀπ' τοὺς χερμῶνες πού
πέρασαν. Τὰ μάτια του εἶχαν βαθου-
λώσει καὶ στὰ χλωμά του χεῖλη πλα-
νιόταν πάντοτε ἕνα ἀγαθὸ μὲ μελάγ-
χολο χαμόγελο. Κατὰ τὸ χερμῶνε εἶχε
ριγμένη στοὺς γροθιοὺς ὄμοιους του μὴ
χονδρὴ μάλλινη κάπα καὶ στὰ τρεμύ-
μενα χεῖρα του τὸ δερμα φαίνονταν
κολλημένο σὲ τὸ κόκαλο.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ μπάριμα-Στά-
θης εἶχε ἔκνησεν μὲ τὰ χαράματα
κατὰ τὴ συνήθεια του. Τὰ κοκόρια ἐξ-
λαρυνγίζονταν χαιρετώντας τὴν και-
νούργια μέρα κι' ὄλα τὰ πουλερικά
κακάριζαν τοιμπόνας ἔδω καὶ κει κα-
νένα σπόρο. Οἱ κορφεῖς τῶν δέντρον
στ' ἀπέναντι βουνό καὶ τὰ μεγάλα
φτερά τοῦ μύλου εἶχαν βαπτει κόκκι-
να. Ἀυτὸ-τόρα αὐνεφάκια ῥοδίζαν στὴν
ἀνατολὴ καὶ τὸ ποτάμι ἔλαμπε κατι-
φορίζοντας. Τὸ μᾶτι τοῦ γέρο-μυλωνᾶ
πῆρε μακρὰ καμιά δεκαριά γαϊδου-
ράκια φορτωμένα μὲ σακκιά πού ὄδη-
γοῦσαν μὲ φωνεῖς οἱ χωριανοὶ στὸ στε-
νὸ μονοπάτι. Ἄνοιξε τὴν πλατεῖα πόρ-
τα τῆς αὐλῆς.

— Καλημέρα μπάριμα-Στάθη!

— Καλὸς τὰ παιδιὰ!

— Ἦρθαν πρωτὶ, μπάριμα, γιὰ νὰ
μὴ μᾶς πᾶρη ὁ ἥλιος γυρίζοντας. Μὰ
δὲχης καὶ μολόκη δουλειὰ σήμερα
γιατὶ σοὺ φέρνουμε τὴν περισσότερη
νέα σοδειὰ μας!

— Φαριστῶ σας, παιδιὰ μου, ὁ Θεὸς
νὰ σᾶς εὐλογῇ!

Τὰ γαϊδουράκια μαζώχτηκαν μπρο-
στὰ στὴν πλατεῖα πόρτα καὶ τὸ ξε-
φόρτωμα ἄρχισε μέσα σὲ φωνεῖς κι' ἄ-
στυα. Ὁ μύλος γέμισε. Πρῶτὴ φορὰ
θάλεθε τόσο σιτάρι ὁ γέρο-μυλωνᾶς.
Σημείωσε πόσα τσουβάλια ἦσαν τοῦ
καθενός κι' ὕστερα οἱ χωριανοὶ πῆδη-
ξαν στὰ σκάβια τῶν γαϊδουριῶν καὶ
ἐκίνησαν γιὰ τὸ χωριό. Τοὺς ἀκολου-
θῆσε γιὰ λίγο μὲ τὸ βλέμμα κι' ἔπει-
τα ξεαναμῆκε στὸ μύλο.

Λευκάτας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ, ὁ δάσκαλος
διδάσκει συμμεγίς :

Ὁ ποῦς, παιδιὰ, ἔχει ἐξὸν δακτύ-
λους...

Κι' ὁ Θύμιος βγάζοντας τὸ τσαρού-
χι του.

— Μὰ! ἐγὼ, δάσκαλε, ἔχω μόνον
πέντε!

* *

Γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ Νί-
κου, ὁ Κωνσταντὸς τὸν ρωτᾷ :

— Ἐξέρεις πῶς λένε τὸ παιδί τοῦ κου-
νουπιού;

Κι' ὁ Νίκος, πού δὲν τὰ χάνει εὐ-
κόλα :

— Κουνουπιδί!

Κηρύττειον

Ἡ μαμὰ, — Γίωργο, γιατί γρά-
φεις τόσο γρήγορα;

— Γιατὶ ἔχω ἄκομα νὰ γράψω δυὸ
σελίδες καὶ βιάζομαι μὴ μοῦ τελειώ-
σει... τὸ μελάνι.

Πληρωμένο Κορφατιόπουλο

ΒΑΛΛΗΛΟΓΡΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐρυπίδου
τῆς 12 Σεπτεμβρίου 1934

ἌΕΝ παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀ-
νεπαρκῆς γραμματισμὸν : ζητίζετέ τα!
— Ἄν ἀπάντησὲ ἀε ἀπορίεσ πού τίς λέ-
νει ὁ Ὀδηγὸς τῶν Συνοδωμένων : δια-
βάσατε τον!

ΣΤΟ ἐρχόμενο φυλλάδιο, ἐλπίζω, θὰ δη-
μοσιεῖσθον τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Πεντά-
θλου. Πρέπει νὰ προηγηθῶν αὐτά, γιὰ νὰ
προκηρυχθῇ κατόπι τὸ Πένταθλο 1934-
1935. Καὶ ἀκολουθήσουν τ' Ἀποτελέσμα-
τα τῶν περσιῶν ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν.

Ἐξαιρουμένη τις ἀπκνήσεις μου εἰς
γράμματα τῆς παραμένους ἔβδομάδας. Εἶ-
ναι τόσο πολλὰ, ὅστε αὐτῆς θὰ μείνουν
γιὰ τὸ ἐρχόμενο. Ἄς κάρουν λοιπὸν λίγη
ὀμοιοποιήσιν ἢ ἀνεπαρκῆς.

Βρίσκω τὸ μέτρο ὑπερβολικὸ, **Ὁαίη Βλα-**
στέ, ὅταν εἶθε μὲ τοὺς γονεῖς σας, μπο-
ροῦσε νὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ μένετε ἔξω
ἀπὸ τὸ σέλιου ἐκείνου, πού ἔξερουν βέβαια
καλῶτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλον. Νὰ σᾶς ἀπα-
γορεύουν ὅμως τὸν Κεντησιμὸν μὲ
φαίνεται ὁσοῦ, γιατί σπανίως θὰ βλέπα-
τε ἐκεῖ ἔργα κατὰλληλα γιὰ τὴν ἡλικία
σας. Ὅπως ἡ παρουσία τῶν γονέων σας θὰ
ἐμπόδιζε βέβαια τὴν βλάστη πού θὰ εἶχαν
ἀπὸ τ' ἀκατάλληλα. Καλὰ σχεδιασμένη
ἢ Μ. Εἰκόνα σου, δὲν ὑπάρχει ὅμως κι' ἡ
λόση. Ἐφαξα, μὰ δὲν μπόρεσα ν' ἀνακα-
λύψω τὸ κρυμμένο πρόσωπο.

Νάρκισσος, ὁ ἴμνος στὸ Σίβα τοῦ Ταχ-
κῆρ εἶναι πολὺ καλὰ μεταφρασμένος, ἀλ-
λὰ δὲν ἐνδιαφέρει καθόλου τὰ παιδιὰ, πού
οὔτε θὰ καταλάβαιναν τίποτα. Ὅσο γιὰ
τὸ μῦθο «Ἀεληνὴ καὶ βαπόρι», δὲν μοῦ φαί-
νεται ὁσοῦτ' ἢ ἀπάντησὴ τοῦ δελφίνου,
γιατὶ ἀφοῦ προσωποποιεῖται καὶ τὸ βαπόρι,
δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ πῆ κανεὶς πῶς τὸ κά-
νει νὰ τρέξῃ ἢ μηχανὴ του. Κάθε τι
προσωποποιούμενο, στὸ μῦθο, εἶναι κατὰ
ζωντανὸ σὺν τὸν ἄνθρωπο καὶ σὺν τὸ δελ-
φίνι. Ἐπίσης ἀπὸ τίς «Εἰκόνας τοῦ χωριοῦ»
μόνον ἡ πρῶτὴ εἶναι ὀραία, ἀλλὰ ἦθελε
κάπως περισσότερη ἀνάπτυξη. Οἱ ἄλλες
δυὸ δὲν εἶναι τόσο. Σὸς τὰ λέγω αὐτὰ,
γιατὶ τῶς θ' ἀπορῆς πῶς δὲν ἐδημοσιεύσα
τόσον κερνέ κι' αὐτὰ τὰ τρία κομμάτια
σου, ἐνθ' ἐδημοσιεύσα τόσα καὶ τόσα δικὰ
σου. Στείλε μου τώρα κι' ἄλλα, μὰ μὴν ἐ-
χνῆς ποτὲ πῶς γράφεις γιὰ παιδιὰ.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου,
Ρεβολιτέ, ὅστερ' ἀπὸ τόσον κερνέ πού εἶ-
χες νὰ μοῦ γράψης — κι' εἶσαι γι' αὐτὸ
πολὺ δικαιολογημένη — ἀλλὰ θὰ μ' εὐ-
χαριστοῦσε ἀκόμη περισσότερο, ἂν ἦταν
πὺ καθαρογράμμενο. Ἄν λέω γιὰ τὸ με-
λάνι σου, ἀλλὰ γιὰ τὸ γράφισμά σου. Πρέ-
πει, παιδί μου, νὰ τὸ διορθώσης. Καὶ δὲν
θὰ σοὺ εἶναι δύσκολο, γιατί, βλέπω, ἔπου

θέλεις, γράφεις πολὺ καθαρά, ἕνα-ἕνα
γράμμα. Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω
μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοὺ πῶ. Χαρε-
τίματα στὴν ἀδελφὴ καλόγρια πού μὲ πα-
ρακολοῦθα.

Ἀνατολίτισσα, θὰ εἶδες βέβαια τὴν
ἐγκριση τοῦ ψευδώνυμου σου. Νὰ μοῦ γρά-
ψης ὅσο συχνὰ θέλεις, ποτὲ δὲν θὰ μοῦ
γίνης βαρετὴ. Ἄλλωστε γράφεις τόσο ὀ-
μορφα καὶ θίγεις, ἔτσι στὰ πεταχὰ, τὸ-
μορφα καὶ ζητήματα καὶ ζητημάτια! Ἐνα
μόνον δὲν κττάλαθα : διακοπὴς τῶν γράμ-
μα σου, γιατί ἔφθασε, λές, ἡ ὄρα τοῦ
μοσημαρτίκου ἡνιου. Ὅσοι πρῶτα ἐπα-
γες ὕστερα ἐγραφεσ κι' ὕστερα κοιμήθηκες.
Δὲν εἶναι καλὸ αὐτὸ. Μετὰ τὸ φαγητὸ,
πρέπει νὰ κοιμησῶ ἢ νὰ ἀναπαύομαι, κι'
ὄχι νὰ γράφης ἢ νὰ μελετῆς. Ἐκτός κτὰ
ἂν εἶναι μεγάλη ἀνάγκη.

Δὲν εἰς ἔξωσος, **Νεολογῆς**, ἂν καὶ εἶχες
νὰ μοῦ γράψης ἀπὸ τότε πού ἔξερουν...
μαθήτρια, ἐνθ' ὅρα ταλαιώσεσ πᾶ τὸ Γυ-
νάσιο (καὶ εἰς συγχάρω γιὰ τὸν καλὸ
βαθμὸ). Ἀλλὰ γιατί λές πῶς εἶσαι «κα-
θηματικὴ κολλιτς» — Σκοπεῖς νὰ πᾶς καὶ
στὸ Πανεπιστήμιο — δὲν μοῦ λές τίποτα γι'
αὐτὸ — ἢ μόνον τὸ πᾶν θὰ ἐξαιρουμένησ
ὄς νὰ πᾶρης τὸ πτυχίο σου ; Ὅπως ὄχι πο-
τὲ, τώρα πού εἶσαι σχετικῶς πὺ ἡλικίᾳ, ἐλπί-
ζω νὰ μοῦ γράψης συχνά. — Βρήκας πᾶν
στὰ ἐνοδοχεῖα τοῦ Δουρακιοῦ ; καὶ σά-
φινουν νὰ παίζης τὰ μαθήματα σου ; Ἐπὶ
ἐνοδοχεῖα συνήθως τὰ πᾶν τὰ ἔχουν
μόνον γιὰ χοροὺς καὶ τραγουδιὰκια...

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενη, **Κεραμιδίσ**
Γάτα, πού μοῦ γράφεις τώρα τακτικά. Ἡ
Κυρὰ-Μάρθα, ἐπειδὴ λίγα φυλλάδια μένουν
ἀκόμα ὄς τὸ τέλος τοῦ χρόνου μου, θὰ
βάλῃ δυὸ-τρία μικρὰ ἀναγνώσματα γιὰ τὰ
μικρὰ τῆς, καὶ μόνον ἀπὸ τῆς ἀκακέρου
θάρσειν ἕνα μεγάλο σὺν τὸ «Σκαλιστήρι».
Ναί, τὸ «ἀρσενική ὀρεστροπὴ» ἦταν λά-
θος καὶ διορθώθηκε : «ἀρσενική».

Ἄφοῦ εἶσαι 12 ἐτῶν, **Θαλασσοπούλι**,
θὰ διαγωνισθῆς στὴ Μεσοία Τάξη, πού πε-
ριλαμβάνει παιδιὰ ἀπὸ 12 ἕως 15 ἐτῶν.
Ἀπὸ 16 κι' ἐπάνω εἶναι ἡ Μεγάλῃ κι'
ἀπὸ 11 καὶ κάτω ἡ Μικρὴ. Καὶ βέβαια
ὑπάρχει διαφορά ἀπὸ Τάξη σὲ Τάξη. Γιὰ
τὴν πᾶρη κανεὶς βραβεῖο στὴ Μεγάλῃ.
Ἄσπεν' στὴ Μεσοία ὅμως μπορεῖ νὰ γι' μι-
κρότερο, κι' ἀκόμα μικρότερο στὴ Μικρῃ.
(Αὐτὰ ἔρχονται λεπτομερῶς σὺν Ὀδηγῷ).
Ἐπειὰ, σὲ κάθε Τάξη διαγωνίζεσαι κα-
θὲνας σχεδὸν μὲ δημηλιχὸς του, πού εἶναι
καὶ τὸ δικαίω γιατί ἔθελαν πολὺ ἄδικον ἂν
οἱ διαγωνιζόμενοι ἦμεναν ἀχώριστοι, ὅστε
ἕνα μικρὸ παιδί 10 ἐτῶν νὰ διαγωνιζοῖται
μ' ἕνα μεγάλον 17 ἢ 18 ἐτῶν. Σ' εὐχαρι-
στῶ πού φροντίζεις γιὰ τὴν διάδοσή μου.

Ἐδχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, **Ἄστε-**
ρόπαιδο. Χαριτισμοὺς καὶ στὸ θεῖο σου,
τόν παλιὸ μου συνοδωτή. Μπράβο πρὸ
μὲ συσταίνεις καὶ στοὺς φίλους σου, εἶσαι
καλὸ Διαπλασσοπούλο. Τὸ «ἔ» μὲ ὄρεῖα,
καὶ συνήθως μὲ θαυμαστικὸ, «ἔ!» εἶναι
τὸ καθαυτὸ ἐπιφώνημα. «ἔ», τὴ ζῆση πού
κάνει σήμερα! — Ὁ Γκωνιάτης ἀπὸ τὴν ἔκ-
πληξή του ἔκαμε «ἔ!». Τὸ «ἔ» μὲ περι-
οπωμένη εἶναι, νὰ ποῦμε, τὸ ἄρθρο τῆς
κλητικῆς : «ἔ θεῖ, ἔ φίλε, ἔ οὐρανῖ». Στὴ
νέκ ὅμως γλώσσᾳ, «ἔ» μεταχειρίζομαι
πολὺ σπάνια, γιατί ἡ κλητικὴ συνήθως
παῖ μόνη τῆς : «παιδιά, φίλε μου, θεῖ».

Ἄν μπορεῖς βέβαια, **Μικρὴ Χαοριατο-**
πούλα, νὰ πᾶς καὶ σὺ στὴν πᾶρη νὰ σπου-
δάσης, καὶ νὰ φῆσες μόνη στὸ χωριὸ τὴν
καμμένη τὴ μητέρα. Φθάνει πού θὰ πῶγῃ
ὁ ἀδερφός σου. Ἐνθ' ἂν διαβάζης καὶ θὰ
μορφωνοσαι ὅσο μπορεῖς στὸ σπίτι. Κι'

ὑποθέτω πῶς δὲν θὰ σοὺ εἶναι δύσκολο νὰ
προηγηθεῖσαι κατὰλληλα βιβλία. Ναί, ἀπὸ
τὰ πρῶτα πού πρέπει νὰ ἔξερ κανεὶς, εἶ-
ναι ἡ ἱστορία τοῦ τόπου του. Ἄν ἔξερ
ὅμως ἂν ὑπάρχη χωριστὴ «ἱστορία τῆς
ἀείσεως». Ἐθ' ὀρωτήσω...

Δὲν ἔκρηπε, **Ὁάλεια**, γὰ σὲ ἀπογοητα-
σῇ ἢ ἀπόρριψη τοῦ πρῶτου κομματιοῦ σου
ὄστε νὰ διατάξης νὰ σταίγης ὀύτερο. Ἐχω
παιδιὰ πού καὶ τὸ ὀύτερο τοὺς ἀπορρί-
φθηκε, καὶ τὸ τρίτο, κι' ὅμως ἐξακολου-
θοῦν. Ἄλλως τὸ ἐοὺ δὲν εἶσαι καμιά μα-
γάλη. Ἄφοῦ ὁ ἀδερφός σου, πού εἶσαι
16 χρόνια, ἔφυγε, καθὼς μοῦ γράφεις, πρὶν
γεννηθῆς, θὰ εἶσαι κάτω τῶν 16 χρόνων.
Ἄ, φαντάζομαι τὴ χαρὰ σου γιὰ τὸν ἐρ-
χόμενόν σου! Μ' ἀλύπησε ὅμως ὁ θάνατος
τῆς φίλης μας Σ. Ἀλθέσια, τὴ καλὸ κο-
ρίτσι πού ἦταν!...

Μεχ Ὁ Ναούσια, σὲ συγχάρω πού προ-
διδοσθηκε μ' ἐνέα. Εἶδα καὶ τὴ φράση
περνεῖς σ' αὐτὸ τὸ μαγευτικὸ χωριὸ ἔπου
πῆγες νὰ ἐσκουρασθῆς ἀπὸ τοὺς κόπους.
Μὰ κανεὶς πολὺ καλὰ πού δὲν ἀφίνας καὶ
τὸ διάβασμα. «Μαγγανία» εἶναι σχεδὸν
συνώνυμο μὲ τὸ «μαγία». Οἱ μάγισσες κά-
νουν μαγγανείες, δηλαδὴ μάγια, ἐξορκία.
«Φουτουρισμός» — μελλοντισμός, εἶναι σχο-
λῆ ποιητῶν καὶ ζωγράφων, πού ἔχουν κό-
ψει τοὺς δεσμούς μὲ τὸ παρελθόν, μὲ τὴν
παραδόση, κι' ἐργάζονται μὲ νέους τρό-
πους κι' ἀποβλέπουν στὸ μέλλον. Ἐλαβα
καὶ τὴ φωτογραφία. Ὁ «Κόκκινος Βράχος»
ἔχει ἐξαντληθῆ. Κρατῶ στὴ διάθεσή σου
τὴς 30 δραχμῆς.

Πολὺ σπουδαῖο, **Ἄυφούλα τ' Ὀυρανοῦ**,
νέρθης τρίτῃ μέσᾳ σὲ 65 μαθήτρια καὶ
στὰ κυριώτερα καὶ τὰ δυσκολώτερα μαθή-
ματα νὰ πᾶρης 10, ἀφοῦ μάλιστα μὲ τόση
ἀδυστηρότητα ἔγινε ἡ βαθμολογία. Σὲ συγ-
χαίρω λοιπὸν κι' εἰς ἀντίπαρα. Τὸ γράμμα
σου, πού αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ διάβασα, μ' εὐ-
χαρίστησε πολὺ. Γιατὶ δὲν φριάνεις μόνη σου
μελάνι μὲ ἀνελίνα ἢ βιου de Μέτλιν ;
Ἄφοῦ γὰ νὰ μὴ σοὺ ἀπορῆξῃ αὐτὸ τὸ ἄθλιο
πού ἀγοράζεις, βούλωνε καλὰ τὸ μπουκα-
λόκι γὰ νὰ μὴ μπαῖνι ἀέρας, ἔχε τὸ μέσᾳ
εἰς χάρτινο κοτυτῖ, νὰ μὴ τὸ βλεπῇ φθῆ,
καὶ καθάριζε πάντα τὴν πένα σου.

Δὲν ἀπορῶ, **Φρανσίνια**, γιατί πού νὰ
σάφησῃ ἡ μεμειπούλα «πού κάνει τώρα τὰ
πρῶτα βήματα καὶ κλητάει ὀλημέρα σὺν
ἀηδόνι! Φιλιστὸ μου τὴ σὺ μετὰξ. Ἐξ
δυσυχος τὸν λέοντα» θὰ πῶ ἀπὸ τὸ νύχι
γυαρίζομε τὸ λιοντάρι. Δὲν εἶναι ἀνάγκη
δηλαδὴ νὰ τὸ ἰδοῦμε ὀλῶκληρον φτάνει νὰ
ἰδοῦμε τὸ νύχι του, τὸ λιονταριότο. Καὶ τὴν
παροιμία αὐτὴ τὴ μεταχειρίζομαι ἀκρι-
βῶς δταν θέλομε νὰ ποῦμε πῶς ἀπὸ ἕνα
μικρὸ δειγμα καταλάβαινε, γυωρίζομαι ἕνα
μεγάλον ἄνθρωπο ἢ ἕνα μεγάλο πρᾶγμα.

Π. χ. κι' ἀπὸ τὸ πῶ μικρὸ ποίημα τοῦ
Γκαῖτε, καταλαβαίνουμε πῶς ἔχομε νὰ κά-
νομε μὲ μεγάλο ποιητῆ, ἔκονο νὰ γράψῃ κι'
ἕνα «Φέουστο» : ἔξ ὀνυχος τὸν λέοντα!

Λαμπρὸς ὁ βαθμὸς σου, **Τζουκόντα**, ἀφοῦ
εἶσαι ὁ ὀύτερος πού δόθηκε μέσα σὲ 55 παι-
διὰ, ἀγρία καὶ κορίτσια, κι' ἡ βαθμολογία
ἔγινε τόσο ἀδαρῆρη. Ὅσο γιὰ νὰ σπουδά-
σης καὶ στὸ Πανεπιστήμιο, ἐλπίζω νὰ κα-
ταφέρῃς ὄς τὸ τέλος τοῦς γονεῖς σου ἀφοῦ
ἔχεις τόσο μεγάλο πόθο. Καὶ βέβαια Φι-
λολογία νὰ κολουθῆσῃ, πού εἶναι ἢ πῶ
μεγάλῃ σου κλίση. Περιμένω τὴ φωτο-
γραφία.

Ἀλήθεια, **Κουνουραῖκι**, ε

